

The image is a complex collage. On the left, three black and white photographs are stacked vertically. The top photo shows a group of about ten women sitting together. The middle photo shows a group of women standing in a line. The bottom photo shows a single woman with glasses, wearing a dark jacket, smiling. To the right of these photos, the text 'LES DONES DE SOLIVELLA I LA POESIA' is written vertically in a bold, sans-serif font. The background of the entire image is a word cloud. The words 'poesia', 'dones', and 'solivella' are repeated in various sizes, colors (including green, blue, and black), and orientations (horizontal and vertical). The word 'poesia' is often written in a large, bold, black font, while 'dones' and 'solivella' are in smaller, lighter colors. The overall effect is a dense, artistic representation of the themes of women, poetry, and the Solivella area.

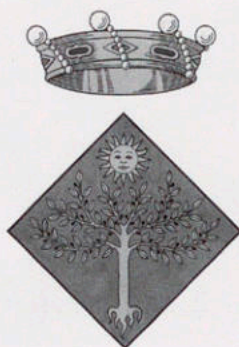
LES DONES DE SOLIVELLA I LA POESIA

Després de la mort de la dona
Després de la mort de la dona
Després de la mort de la dona
Després de la mort de la dona
Després de la mort de la dona
Després de la mort de la dona
Després de la mort de la dona
Després de la mort de la dona
Després de la mort de la dona
Després de la mort de la dona

Impressió i disseny: 2013

Edita:

Ajuntament de Solivella
(Conca de Barberà)

Amb la col·laboració de l'Institut Català de les Dones

Generalitat de Catalunya
**Institut Català
de les Dones**

Línia d'**atenció** a les
dones en situació
de **violència**

900 900 120

Servei **24** hores

Disseny portada: Marta Bella Poblet

Dipòsit legal: T-133-2012

ISBN: 84-615-6422-7

Maquetació i impressió:

Impremta Requesens

C. Mare Vedruna, 14

Montblanc

Tel: 977 86 00 18

Fax: 977 86 17 06

Imprès a Catalunya, any 2012

PRESENTACIÓ

Un dels segells que donen personalitat pròpia a un poble el poden trobar en la seva cultura, folklore i tradicions. Aquest mes la nostra nosaltres tenim el privilegi i el goig de gaudir de una festa més que palpable. Així trobem que una de les diverses associacions o col·lectius que ha treballat en l'aspecte cultural, de recuperació de patrimoni històric artístic i dels entremesos populars al llarg de més de 35 anys n'és el Grup Cultural de la Dona, i un dels seus molts fruits preuats la revista Gira Sol Solivellera, que ha actuat de protocol notarial popular a

A totes les dones del poble de Solivella i a l'associació del Grup Cultural de la Dona que al llarg dels anys han contribuït a enriquir el nivell cultural de la població amb intervenció de la dona dins el camp literari i intel·lectual.

per dones de casa nostra.

Les poemes que es poden trobar en aquest llibre són un homenatge als solivellers, la seva gent i les nocives al·lèrgiques, un cant a la pau, una recordança d'esdeveniments que han fet història al llarg dels anys. També si veuen reflectides les festes i tradicions, el sentir d'un poble. Un recull fotogràfic ens apropa imatges o paratges ja desapareguts és el temps, però que segurament molts de vosaltres els reteniu en el vostre record, a la vegada esdevé una breu pinzellada de com fou i que fou Solivella en un temps passat.

Desitjo a tothom una bona lectura d'aquest llibre, així com seguir assaborir les integrals acompanyades.

Felicitats a les dones que han fet del nostre dia a dia, un bonic portell de poesia.

Enric Capdevila / Torredemareja
Alcaldre de Solivella

PRESENTACIÓ

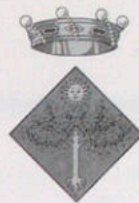
Un dels segells que donen personalitat pròpia a un poble el podem trobar en la seva cultura, folklore i tradicions. Aquest tres factors nosaltres tenim el privilegi i el goig de gaudir-ne amb fets més que palpables. Així trobem que una de les diverses associacions o col·lectius que ha treballat en l'aspecte cultural, de recuperació de patrimoni històric artístic i dels entremesos populars al llarg de més de 35 anys n'és el Grup Cultural de la Dona; i un dels seus molts fruits preuats la revista Gira-Sol Solivellenc, que ha actuat de protocol notarial popular a partir de 1979, i que al llarg de més de 100 exemplars ha deixat testimoni de fets i gent, la qual cosa ens permet treballar amb tot aquest material, i que avui ens dona com a resultat una recopilació d'obra poètica rubricada per dones de casa nostra.

Les poesies que es poden trobar en aquest llibre son un homenatge als solivellencs, la seva gent i les nostres arrels, un cant a la pau, una recordança d'esdeveniments que han fet història al llarg dels anys. També si veuen reflectides les festes i tradicions, el sentir d'un poble. Un recull fotogràfic ens apropa imatges o paisatges ja desapareguts en el temps, però que segurament molts de vosaltres els reteniu en el vostre record; a la vegada esdevé una bonica pinzellada de com fou i que feu Solivella en un temps passat.

Desitjo a tothom una bona lectura poètica d'aquest llibre, així com sabreu assaborir les fotografies acompanyades.

Felicitats a les dones que han fet del nostre dia a dia, un bonic pomell de poesia.

Enric Capdevila i Torres
Alcalde de Solivella

SALUTACIÓ

L'Institut Català de les Dones va convocar una línia de subvencions a ens locals per a desenvolupament de polítiques de dones per a l'any 2011, i entre d'altres per dur a terme projectes de recerca vinculats amb les dones del territori. Així des de l'ajuntament de Solivella fou proposat el projecte de "Les Dones de Solivella i la Poesia", el qual fou acceptat, essent beneficiari d'un ajut que ara es tradueix en aquesta publicació.

Les dones de Solivella, el seu col·lectiu integrat en el Grup Cultural de la Dona estan d'enhorabona. Les poetesses de casa nostra, tenen a partir d'avui una publicació recopilatoria de tot el treball realitzat al llarg dels anys, circumstància que fou posada de manifest en el marc dels actes celebrats amb motiu de la festa de Sant Joan el 23 de juny de 2010, en l'escaiença de l'any Joan Maragall i concretament en la persona de Adelina Montseny i Corbella, i Teresa Garcia i Español, per la seva constància al llarg dels anys.

Des de l'Ajuntament i d'aquesta regidoria de la Dona, encoratjo a les nostres poetesses, a totes les dones de Solivella a seguir fent poesia i que sigui per molts anys.

Afectuosament,

Marta Martínez Garcia
Regidora de la Dona de l'Ajuntament de Solivella

ÍNDEX POESIA	AUTOR	PÀG.
AL PARE	Olga Andreu Sanahuja	21
LA LIBERTAD	Blanca Ester Masalias Recio	22
ENTRONITZACIÓ VERGE DEL TALLAT	Rosa Masalias Ballart	23
NADALES	Rosa Masalias Ballart	25
A LA MARE	M. Rosa Español Fabregat	26
NOIES DE SOLIVELLA	Rosa Masalias Ballart	27
NADALES 1	Rosa Masalias Ballart	30
NADALES 2	Rosa Masalias Ballart	31
NADALES 3	Rosa Masalias Ballart	32
SANT ISIDRE LLAURADOR	Rosa Masalias Ballart	33
SOLIVELLA	Rosa Masalias Ballart	36
LA FEINA DE LA VINYA DE TOT ANY	Gemma Castro Rallo	39
LA FESTA DEL SAGRAT COR	Rosa Masalias Ballart	41
L'ALBADER	Rosa M. Sanahuja Masalles	43
EL PERQUÈ	Rosa M. Sanahuja Masalles	45
EL CANT DE LES CAMPANES	Adelina Montseny Corbella	46
AL POBLE DE SOLIVELLA UNA GRAN FESTA ES FA	Elisabeth Saez Querol	48
VINGUDA MARE DE DÉU DEL TALLAT A SOLIVELLA	Rosa Masalias Ballart	51
A SOLIVELLA	Mater Travé March	55
NO VIOLÈNCIA	Rosa Masalias Ballart	57
POESIA DE NADAL	Silvia Travé Miret i Anna Iglesias Mir	59

DES DE PARÍS	Adelina Monyseny Corbella	60
CINC SENTITS MÉS UN QUE EM MANCA	Rosa M. Sanahuja Masalles	62
MADUR	Rosa Masalias Ballart	63
FESTA INFANTIL AL MES DE MAIG	Montserrat i Mercè Iglesias Solé	64
SALUTACIONS! SOLIVELLA	Rosa Masalias Ballart	67
LES ELECCIONS DE L'ANY 2000	Adelina Montseny Corbella	68
L'ESCOLA	Gemma Castro Rallo	70
A LA VERGE DE MONTSERRAT	Rosa Masalias Ballart	74
L'INCENDI DE MONTSERRAT	Ramona Rosanes Roselló	76
TERRA MORTA	Adelina Montseny Corbella	77
BOSCH ADORMIT	Mercè Iglesias Solé i Anna Iglesias Mir	79
AGRAIMENT	Adelina Montseny Corbella	80
EL POBLE I LA CIUTAT	Adelina Montseny Corbella	83
LA FONT DE LA PLAÇA (I)	Adelina Montseny Corbella	85
RECORDS	Adelina Montseny Corbella	88
VEREMA	Adelina Montseny Corbella	90
ROSER DE PUNXES	Rosa Masalias Ballart	92
EL MAL DE LA TERRA	Adelina Montseny Corbella	93
EL TORRENT	Montserrat Iglesias Solé	95
LA PRIMAVERA	Anna Iglesias Mir	97
POL-LUCIÓ	Adelina Montseny Corbella	98
FORÈS	Adelina Montseny Corbella	99
TERRA NETA	Adelina Montseny Corbella	101
VOLEM LA PAU	Adelina Montseny Corbella	102
LA NOSTRA GENT GRAN	Adelina Montseny Corbella	104

LA FESTA MÉS GRAN	Adelina Montseny Corbella	108
QUAN DIC EL TEU NOM	Sara Espinach Iglesias	110
A LA NOSTRA MORENETA	Teresa March Garcia	112
SOLIVELLA	Adelina Montseny Corbella	114
LA PEDRERA	Teresa March Garcia	116
LES ROSES TORNARAN	Adelina Montseny Corbella	117
AL SAGRAT COR DE JESUS		
PELS DEVOTS DE SOLIVELLA	Carmeta Iglesias Montseny	118
LA NOSTRA SERRA	Adelina Montseny Corbella	119
PRIMAVERA	Adelina Montseny Corbella	120
A UN TACANYO	Pilar Aluja Baltà	121
HOMENATGE A ANTON SEGURA	Pepita Macia Batalla	122
NO LA MALTRACTEM	Adelina Montseny Corbella	123
RECORDANÇA	Adelina Montseny Corbella	124
LA MUNTANYA PLORA	Adelina Montseny Corbella	125
EL CANT DE L'ORENETA	Adelina Montseny Corbella	126
50 ANYS	Vicenta Manresa Vallvé	128
L'ESPERANÇA DEL PAGÈS	Adelina Montseny Corbella	130
LA NOSTRA SARDANA	Adelina Montseny Corbella	132
EL GIRA-SOL	Adelina Montseny Corbella	133
LA FELICITAT	Adelina Montseny Corbella	135
RECORDS DE CASA MEVA	Adelina Montseny Corbella	137
EL QUE ENS DEIA L'ÀVIA	Adelina Montseny Corbella	139
LA TARDOR DE LA VIDA	Adelina Montseny Corbella	141
LES DONES DE SOLIVELLA	Adelina Montseny Corbella	143
L'AMIGA RETROBADA	Adelina Montseny Corbella	146
AL SAGRAT COR DE JESUS	Teresa Garcia Español	147

EL REIS NO VAN VENIR	Adelina Montseny Corbella	150
EL PAGÈS	Teresa Garcia Español	152
M'ESTIMO LA CONCA	Adelina Montseny Corbella	155
LES CASES DEL POBLE		
S'ENYOREN	Adelina Montseny Corbella	157
EL FILLS CREIXEN	Teresa Garcia Español	159
AMOR DE PARES	Teresa Garcia Español	161
OLOR DE FUSTA	Adelina Montseny Corbella	163
EL COSTER DE LES FORQUES	Adelina Montseny Corbella	165
RECORDANT A LA PADRINA	Teresa Garcia Español	167
PROU DE GUERRES	Teresa Garcia Español	171
JA FA SEIXANTA ANYS	Adelina Montseny Corbella	172
TOTS ELS MESOS SÓN BONICS	Adelina Montseny Corbella	174
A LA VERGE DEL TALLAT	Teresa Garcia Español	177
LA NOSTRA BELLA TERRA	Adelina Montseny Corbella	179
UN PENSAMENT	Teresa Sahún Jové	181
LES MANS	Adelina Montseny Corbella	182
LA NOSTRA PARLA	Adelina Montseny Corbella	184
SEGUINT LES PETJADES	M. Carme Crespi Urgell	187
A LA REVISTA GIRA-SOL	Teresa Garcia Español	190
EL DARRER NADAL DEL SEGLE	Adelina Montseny Corbella	194
DEMANANT ALS REIS	Teresa Garcia Español	198
EL BARRI DE GARDENY	Adelina Montseny Corbella	200
ELS DIES CLARS	Adelina Montseny Corbella	203
EN TEMPS D'ELECCIONS	Teresa Garcia Español	205
COMMEMORACIÓ 25 ANIV GCD	Teresa Garcia Español	207
LA CAMPANA NOVA	Adelina Montseny Corbella	212

UN DIA	Adelina Montseny Corbella	215
L'ESPECTACLE MÉS BELL	Adelina Montseny Corbella	217
EL MILLOR NADAL	Adelina Montseny Corbella	219
EL NADAL	Teresa Garcia Español	221
EL NOSTRE RACÓ	Adelina Montseny Corbella	222
QUI POGUÉS ATURAR EL TEMPS	Sara Espinach Iglesias	224
LA NOSTRA EXCURSIÓ	Teresa Garcia Español	226
MELANGIA	Teresa Garcia Español	228
NITS D'ESTIU	Adelina Montseny Corbella	230
LA SENYERA	M. Rosa Sirvent Miranda	232
ELS CASTELLS VOLEN REVIURE	Adelina Montseny Corbella	233
LA "ROSA" PER SANT JORDI	M. Isabel Civit Porta	235
EL PESSEBRE	M. Rosa Sirvent Miranda	236
LA FONT DE LA PLAÇA (II)	Adelina Montseny Corbella	238
SANT JORDI I LA PRIMAVERA	M. Rosa Sirvent Miranda	240
ELS CÀNTIRS DE LA ROSITA	Adelina Montseny Corbella	241
LA MAR ENDOLADA	Adelina Montseny Corbella	243
EL MUSEU DEL CÀNTIR	Teresa Garcia Español	245
ENYOR	M. Isabel Civit Porta	247
DEDICAT AL PESSEBRE ROCAFORT	Teresa Garcia Español	248
UN ESTEL ENS HO VA DIR	Adelina Montseny Corbella	250
ENYORANÇA	M. Rosa Sirvent Miranda	251
PETJADES	M. Rosa Sirvent Miranda	253
PELS 25 ANYS D'HEREUS		
I PUBILLES	Adelina Montseny Corbella	254
VINT-I-CINC ANYS	Adelina Montseny Corbella	258
PEDRA SOBRE PEDRA	Josefina Solé Rosell	260

PER A TU MARIA	Adelina Montseny Corbella	261
GLÒRIA A DÉU A LES ALTURES. Teresa Garcia Español		263
ANY NOU, VIDA NOVA. Teresa Garcia Español.		264
PIRINEU	Adelina Montseny Corbella	265
AMOR MÉS SINCER	Adelina Montseny Corbella	266
LA FESTA DELS JUBILATS	Teresa Garcia Español.	268
QUAN ELS RECORDS PARLEN .. Teresa Garcia Español		270
LA FLOR DE SOLIVELLA	Adelina Montseny Corbella	273
TAL COM SOM... TÉ REMEI ... Teresa Garcia Español.		275
EL MILLOR REMEI	Teresa Garcia Español.	277
RECORDS D'UN EXILI.	Adelina Montseny Corbella	279
A LA MARE DE DEU		
DE MONTSERRAT.	Teresa Garcia Español	281

ÍNDIX RELACIÓ FOTOGRAFIES

1. Escola de nenes 1930-31	28
2. Festa Sant Isidre 1975, portadors bandera	34
3. Festa Sant Isidre 1974, repartiment de la Retlla	35
4. Altar del Sagrat Cor 1978	38
5. Josep Palau Sanahuja tornant del Florit	40
6. Transportant vi amb la portadora 18-10-76	40
7. Carro amb la mula al carrer Mig 1978	40
8. Campana del Sagrat Cor de 1916 (foto de l'any 1985)	47
9. Campana de Santa Maria de 1972 (foto de l'any 1985)	47
10. Hereu i Pubilla Infantil Festa Sant Isidre 1984	50
11. Processó de la Mare de Déu del Tallat 1954, al seu pas per la Costeta	52
12. Les Filles de Maria a la processó de la Mare de Déu del Tallat 9-12, maig 1954	54
13. Processó de la Mare de Déu del Tallat 1954, pujant per la carretera a l'alçada de Cal Emilio	54
14. Pancarta "No a la Guerra", abril 2003	58
15. 101 anys de Francesca Castro Ballart "La Cisca", amb la família novembre de 1985	61
16. 101 anys de Francesca Castro Ballart "La Cisca", a la seu del Grup Cultural de la Dona amb membres de la junta, novembre de 1985	61
17. Hereus i Pubilles Infants, Festa de Sant Isidre, maig 1985 ..	66
18. Diada de Sant Jordi de 1984, propaganda electoral a la Plaça Major	69
19. Alumnes i mestres, escola "Sagrat Cor" curs 1986-87	72
20. Solivellencs al Monestir de Montserrat. Romeria de l'1 al 5 de maig de 1925	75
21. Jubilació de la Secretària de l'Ajuntament Concepció Tarragó Castro 26 de juny de 1987	82
22. Nomenament de Filla Predilecta de Solivella a favor de Concepció Tarragó. Signatura en el Llibre d'Honor.	82
23. Pont de pedra al camí de les Pedreres any 1982	84
24. Sortida del poble, camí del Tallat any 1981	84
25. Plaça Major any 1918	86

26. Plaça Major any 1925	87
27. Plaça Major any 1950. Detall de la font i abeurador.	87
28. Homenatge a la gent gran, 21 novembre 1982	88
29. Verema al camí de Sarra, 18 d'octubre 1966.	
Carregant la portadora.	91
30. Verema al camí de Sarra, 18 d'octubre 1966	91
31. Verema al Clot Martell de Cal Martingala, any 1950.	91
32. Alumnes i mestres de l'escola "La Pau" de Solivella maig 1921	103
33. Estrena de la bandera del Grup Cultural de la Dona, 28 d'abril 1991.	105
34. Homenatge a la gent gran 28 d'abril 1991.	106
35. Festa Major, 15 d'agost 1984	109
36. La família Español de Cal Esquerrer i Cal Barraquetes, vere- mant a la finca "La Novella", setembre de 1930.	131
37. Magatzem de Cal Palau a la carretera any 1952.	131
38. Treballadors del Sindicat Agrícola any 1957 al celler del carrer de la Creu.	131
39. Associades del Grup Cultural de la Dona a la seu de l'Institut Català de la Dona, 18 de febrer 1997.	144
40. Joan March Armengol, carregant raïms any 1942	153
41. Verema a la finca "Juncà" de Cal Perico, amb Josep, Anton i Joan March, any 1948.	154
42. Descarregant el carro al celler del Sindicat carrer de la Creu 18 d'octubre 1966	154
43. Descarregant la verema al celler de la Cooperativa a la carretera, setembre 1976	154
44. Carretera i carrer de la Creu, estiu de 1970	158
45. Un carro transportant paques de palla per la Plaça Major, any 1976	158
46. Plaça de "La Costeta", setembre 1968.	169
47. Font i abeurador de "La Costeta", any 76	170
48. Entronització de la Mare de Déu del Tallat a la Parròquia de Solivella, 8 de desembre de 2006	178
49. Era de la finca de Cal Martingala al "Clot Martell", any 1945	180
50. Concessió al Grup Cultural de la Dona d'un accésit dels premis per a la Igualtat, 13 de juliol de 1989.	187

51. Excursió del Grup Cultural de la Dona a la Fundació Miró, any 1989	188
52. Sant Isidre, maig 1999. Jocs Florals de la revista Gira-Sol Solivellenc	192
53. Solivellencs del tercer mil·lenni, 6 de gener 2001	196
54. Veïns de "Gardeny", al carrer de Sant Antoni, sense sortida, any 1917.	202
55. Passeig de "Gardeny", any 1965	202
56. Concessió del guardó "Embaixadores de Solivella" a favor del Grup Cultural de la Dona, dia 12 d'agost 2000	209
57. Els infants al bateg dels nous gegants Jordi Seré i Montserrat Marinada, 3 de desembre del 2000	210
58. Nova Campana i nous gegants del Grup Cultural de la Dona, 8 de desembre 2000	214
59. Concepció Tarragó presidenta del G.C.D. repicant la campana "Concepció", 8 de desembre 2000	214
60. Josefina Solé Rossell amb els seus alumnes, darrer curs a Solivella	225
61. Portalada del castell de Solivella any 1976	234
62. Maties Angles Masalias abeurant la mula, maig de 1957 ..	239
63. Plaça Major amb Casa de la Vila i font, any 1960	239
64. Plaça Major, any 1967.	239
65. Recuperació de la font de la Plaça Major, 29 de desembre 2002...	239
66. Festa de celebració 25 anys d'Hereus i Pubilles Infants dia 16 de maig de 2004	256
67. Construcció de pedra seca partida "Els Planots", octubre 2005	260
68. Rentador de Cal Rius (avui Cal Negret). Les dones de Cal Martingala rentant roba, estiu 1950	271
69. Rentadors públics de Solivella, any 1976	272
70. Rentadors de Solivella, any 1982	272
71. Els infants celebrant els 25 anys de la revista Gira-Sol Solivellenc, dia 26 de novembre 2005	274

FONS FOTOGRÀFIC

Les fotografies publicades procedeixen dels següents arxius públics i privats que han col·laborat en la dinamització d'aquesta publicació:

Arxiu Històric Municipal de Solivella:

- Fons fotogràfic municipal
- Fons fotogràfic de Ricard de Luna Martí

Fons fotogràfic Catalunya Il·lustrada

Grup Cultural de la Dona de Solivella

Cèlia Anglès Palau
Carme Ballart Armengol
Enric Capdevila Torres
Gemma Castro Rallo
Rosa Copons Masague
Josep Español Español
Argelia March March
Adelina Montseny Corbella
Maria Palau Ballart
Antoni Sans Español
Josefina Solé Rosell
Teresa Tarragó Ballart
Joan Tous Castro

AL PARE

Com preludi de Primavera
el dia del pare ha arribat
i et porto amb il·lusió
el regal que t'he preparat.

El sol allà dalt brilla
molt a lluny al firmament
i a la terra ens il·lumina
llum daurada i refulgent.

Pare meu molt estimat
aquí tens la teva filla
que amb un bes et portaria
desig de felicitat.

Olga Andreu Sanahuja
(Abril de 1980)

LA LIBERTAD

Lo tengo todo en este mundo
¿Qué más puedo desear?
Pero yo deseo algo
Encontrar mi libertad...
Libertad es ser libre
Como una paloma
Que al estar encerrada
Alguien le abre la jaula
Y ella echar a volar, pero
Pobre paloma, a donde irá!
A volar por el cielo.
Mirirá en la tierra siendo pobre y sin volar
O será un apuesto arquero
Que sin querer la cazará.
No la mateis amigos
Pues lleva un mensaje
De amor i de Paz
Que quizá algún corazón, a más de la
ilusión
La haga encontrar la LIBERTAD.

Blanca Esther Masalias Recio
(Abril de 1980)

ENTRONITZACIÓ DE LA VERGE DEL TALLAT

Ramon Berenguer Llorac,
el senyor de Solivella,
s'hostatjava en el castell
d'on queden uns murs de pedra.

Ferran el Rei d'Aragó,
i comte de Barcelona,
ordenà al Senyor Baró
-tresorer de la nació-

Que construís un Santuari
a dalt del cim del Tallat,
en l'indret on un pastor,
tot pasturant el ramat
una Verge va trobar.

L'any 1493, el dia 8 de setembre,
les campanes dels cloquers
de la Conca de Barberà,
dringaven a toc de festa.

Amb motiu de celebrar
que els Reis Catòlics venien,
acompanyats dels seus fills,
de dames i cavallers.

De batlles i consellers,
i soldats de cavalleria,
un gros seguici fa via,
gojós tot pujant la serra.

Volen regradar a Maria
pel descobriment d'Amèrica
i al ensems amb alegria,
el Final de la Reconquesta.

Al retorn, emocionats,
van cantant per comiat,
de la Conca i el Comtat
seieu-ne la Protectora
Mare de Déu del Tallat!

Rosa Masalias Ballart
(Abril de 1981)

NADALES

Jesús és nat!...
quina alegria
sent el meu cor,
Mare, Maria!

Jesús és nat!...
pastors feu via,
aneu de grat,
a l'Establia!

Al·leluia!
canten els àngels,
Al·leluia!
nosaltres cantarem,
amb la flauta
i la guitarra,
que Jesús
ha nascut
a Betlem.

Rosa Masalias Ballart
(Desembre de 1981)

A LA MARE

Ha arribat el dia esperat
en que tots junts et felicitem
i amb cor joiós et diem
que ets el que més estimem
t'omplim de regals perquè ens recordis
en aquest dia
t'omplim de petons perquè ets
la nostra alegria.
Tu ets el nostre somriure
mare, tu tens l'encantament
que cap altre persona no té.
Mare!, et volem tots, volem que ens
estimis
que ens sentis el que sentim per tu i
que pensis que jo vaig ser a la qual
tu vares donar llum.
Mare, això t'ho diem amb joia i alegria
i estiguis segura que aquest dia
tots junts et tornem a recordar.

Mª Rosa Español Fabregat
(Maig de 1982)

NOIES DE SOLIVELLA

Noietes de Solivella,
quan passeu pel meu davant
us veig belles com poncella
que va creixent i es fa gran.

Sou formoses, eixerides,
un jorn si formeu la llar,
sieu sempre beneïdes
pels que tingueu al costat.

Cerqueu la pau i alegria
estimant de veritat
car si és l'amor el qui guia
el mal, queda derrotat.

Podeu estar molt contentes
d'haver pogut disposar
d'escoles molt amatentes
que us han pogut preparar.

Per vosaltres vindrà un jorn,
de ser mares generoses
cuidant els fills que a l'entorn
són bonics pomells de roses.

Rosa Masalias Ballart
(Agost de 1982)

NADALES 1

Per Nadal,
tinguem present,
de que un dia,
naixia
a l'Establia
de Betlem
petit Infant,
que al ser gran,
per tothom
donà la vida.

Fuig del bullici,
cerca el silenci,
una nit freda,
d'hivern;
una establia
escolliria
per a salvar el món:
allí, fou on,
per primer cop,
l'alè d'home
prenia.

Rosa Masalias Ballart
(Desembre de 1982)

NADALES 2

Que soni la trompeta,
amb el seu to més alt,
tu, tocaràs la flauta,
jo, tocaré el timbal.

Anant per tots els pobles,
la nova hi portarem,
que ha nascut el Messies
al Portal de Betlem.

Que soni la trompeta,
amb el seu to més alt,
agafa la flauteta
pastor, que ve Nadal.

Prenem tots la ministra,
curulla la samarra
les panses de la parra,
i el gall de més cresta!

Quan celebri l'Eucaristia,
per Nadal és mon anhel,
que de goig i alegria
s'ompleni tot el cor meu.

Rosa Masalias Ballart
(Desembre de 1982)

NADALES 3

Mireu-lo tan petit
aguanta el món;
ves qui ho diria?
Si ha fet la nit i el dia
els estels, les flors,
la mar, els continents
i més encara
ens ha donat
la vida!

Sembla talment
que tot d'una
l'Establia de Betlem
s'és convertida
en gran masia
de tan ple
que està de gent.

Hi ha qui li porta
un anyell
l'altre mel
i figues seques,
l'altre un bot
de vi del bo,
l'altre nous
i avellanetes.

Rosa Masalias Ballart
(Desembre de 1982)

SANT ISIDRE LLAURADOR

Amb la retlla va solcant
la terra, la va sembrant.
De sobte sent que al cloquer
la campana va dringant
els fidels en va cridant
per si volen celebrar
la missa dintre de poc
al temple començarà.
Deixa els bous a corre-cuita
i cap a missa se'n va
més, quan de retorn està,
albira ple d'alegria
que uns àngels els fa llaurar.
Un àngel que ha davallat
enfortint la seva fe,
alegrant el seu quefer
Agricultors, no temeu, tingueu fe
l'àngel us ajudarà
per mitjà del Pare
que sap estimar.

Rosa Masalias Ballart
(Maig de 1983)

3. Festa de Sant Isidre repartiment Parla - 1974

2. Festa de Sant Isidre, 1975 - Portadors bandera

3. Festa de Sant Isidre repartiment Retlla - 1974

SOLIVELLA

A conseqüència d'una pesta
que el poble féu trontollar,
car prengué a nou persones,
nou llars sofrint van quedar.

Per això varen decidir
per evitar aquest mal
de pregar al Sagrat Cor,
Ell que té virtut cabal.

Era un nou de setembre
i cada any en aquest jorn
a la Vila es fa una festa
per homenatjar al Senyor.

Escollit pel nostre poble
el Sagrat Cor de Jesús
confiem que ens ajudi
en els dols sense refús.

Beneïu nostres famílies
i els altars que us oferim
voltats de flors i catifes
i dels que en Vos ens unim.

Aquest any aniversari
dels dos-cents quaranta ja, esperem
sigui aquesta jornada
d'un bon acceptar.

Us volem acompanyar
en la Reial Processó
per les places i carrers
on Vos sereu conductor.

Cantarem vostra victòria
Sagrat Cor de Jesús
en Vos confiem!
Volem demostrar-vos
que us estimem.

Rosa Masalias Ballart
(Agost de 1983)

4. Altar Sagrat Cor 1978

LA FEINA DE LA VINYA DE TOT L'ANY

Les vinyes a l'hivern,
totes les podem,
tallem les sarments
perquè hi hagi força raïms
i farem una bona llaurada
perquè la pluja quedi ben empapada.

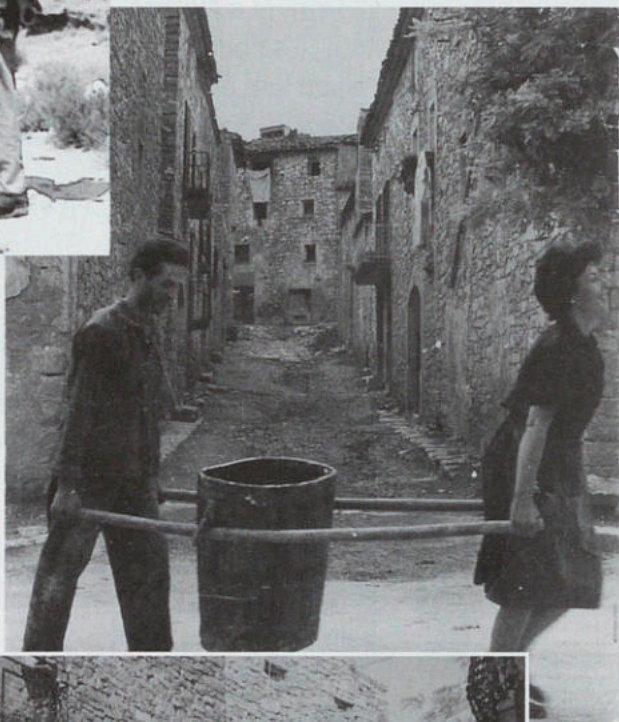
A la primavera esporgarem,
i descabellarem.
Llaurarem
i també ensofrarem i ensulfatarem.
Si la pluja ens va acompanyant
les vinyes bones es faran
i com més plourà
més vegades haurem d'ensulfatar
perquè sinó perdríem la collita
per culpa de la malaltia.

A l'estiu en fer tanta calor
treballem només les matinades
per agafar frescor.
I... quan ja veremem
a la tardor entrem
i després de veremar
quan faci els primers freds
tots els ceps quedaran despullats.

Gemma Castro Rallo
(Desembre de 1983)

5. Josep Palau Sanahuja,
tornant del Florit.

6. Transportant vi amb la
portadora 18-10-1966

7. Carro amb la mula,
al carrer del Mig
1978

LA FESTA DEL SAGRAT COR

La festa de Solivella
referent al Sagrat Cor,
fou magnífica, novella
celebrada per amor.

Ell donà als treballadors
una idea al pensament
no, a un sol, al de tots,
per honorar a Jesús omnipotent.

Contribuïren la gent,
es féu tot molt adient
resultant esplendorosa
com una estrella xamosa.

Essent totes les capelles,
d'un ideal tan pregon,
totes en foren molt belles
cada una en el seu nom.

Les catifes en parlaven
de la pau universal
mentre la llicó donaven
d'una fe pura, cabal.

La vila de Solivella
cada jorn en va creixent
per viure pau i cultura
i una fe permanent.

Sagrat Cor de Jesús Solivella
plena de festa tan bella
aquest do vol agraciari
accepteu nostre cantar.

Rosa Masalias Ballart
(Desembre de 1983)

L'ALBADER

Embriac d'amor, el peu d'una finestra,
ofegat de dir t'estimaré,
desfermat de passió i de la música mestre,
cantava cançons un albader.

Si era poeta, al vent ho devia,
si tenia quelcom de músic, la melodia
l'esbojarrà,
Sa folla beutat conegué cert dia,
i d'aleshores ençà, mai l'oblidà.

Cor obert, sospir del demà, llavis tancats,
mirada somorta, enyor de penyora,
temor de l'oblit de passos borrats,
vida per davant i que ara plora.

Cada nit, tocares les dotze,
begut d'enteniment i de mirar llambresc
deixava reposar el colze
i es posava a entonar enmig de l'aire fresc.

Quan la vida d'això en prengué balanç,
un sanglot com punyalada el ferí;
cantà gestes i un romanç
i melangiós de saber-se oblidat, morí.

La donzella, compungida, cercà redós
en les portes d'un convent;
emperò, el cor, desenganyat i plorós,
no li netejà mai el pecat de la ment.

"Canta cançons albader
que sempre alguna cosa hauràs de desfer".

Rosa M. Sanahuja Masalles
(Desembre de 1983)

EL PERQUÈ

Qui em donaria la resposta
quan d'ella en voldria prendre mostra?
Viuré buscant el perquè de tot:
de tu, de mi, d'ell, de la paraula en un sol
mot:
d'un mar immens on el sol és bruma
i vorejar la platja amb la seva escuma.

Voldria escalar el cim de la veritat;
més, és tan lluny que sempre m'està negat.
Em deixaria del cos espunyar,
de l'existència esqueixar
i de l'amor rebutjar
per saber el que ens deu amagar.

Per què la vida, per què el morir,
per què el passat, per què el patir?
Per què els grans sempre tenen raó
dient-nos que respirem de la il·lusió?
Sovint s'equivoquen, s'erren a través
de reflexions estructurades al revés.

Tot passa amb la cursa quan ja ha finit,
mor el cos i neix l'esperit.
Jo no sóc res
i ara ja ho veig més.

Rosa M. Sanahuja Masalles
(Desembre de 1983)

EL CANT DE LES CAMPANES

El campanar del meu poble
és el més bonic de tots
tenia quatre campanes
(ara sols en té dues)
que llueixen com el sol.

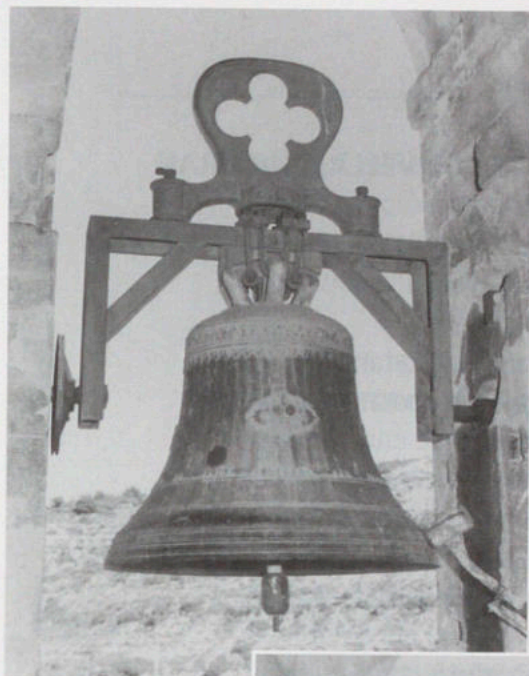
Ell ens ensenya el camí
quan el camp molt lluny anem
igual que aquelles llanternes
que al mar guien als vaixells.

Quan les campanes ens parlen
sempre les hem d'escoltar
a vegades ens alegren
altres, ens fan plorar.

Quan repiquen les campanes
ens alegre perquè és festa.
I quan un amic se'n va
el seu toc és de tristesa.

De penes i d'alegries
la vida ens dona i donarà.
I la cançó de les campanes
sempre ens acompanyarà.

Adelina Montseny Corbella
(Juliol de 1984)

8. Campana del Sagrat Cor del 1916.
Foto de 1985

9. Campana de Santa
Maria de 1972.
Foto de 1985

AL POBLE DE SOLIVELLA, UNA GRAN FESTA ES FA

Al poble de Solivella
una gran festa es fa.
Es la festa més important
de la Conca de Barberà.

En arribar la primavera,
tot és gatzara i alegria
i la jovenalla joiosa
guarneix el poble amb porfia.

A l'antiga tradició
els solivellencs s'aboquen
més a la llarga dels anys
hi ha hagut una gran renovació.

Ara ja fa cinc anys
que amb manifesta alegria
es nomenaren amb afany
l'hereu infantil i la pubilla.

Així que tots els nens i nenes,
que amb goig ens han nomenat
representant als infants del poble,
molt contents ens hem manifestat.

La festa ens emociona,
pel seu gran significat
doncs les virtuts dels infants exalta,
amb noblesa i dignitat.

Quan per fi el dia arriba
del nostre nomenament
emocionats rebem la banda
i tot el que ella pretén.

Ara davant de tot el poble,
ens manifestem obertament
que les virtuts dels nostres companys
sempre arreu defensarem.

Poble de Solivella
escolteu el nostre clam
que l'Hereu i la Pubilla infantils,
ja mai us defraudaran.

Elisabeth Saez Querol, pubilla infantil de Solivella
(acompanyada per l'hereu Jordi Tous Travé)
(Juliol de 1984)

10. Hereu i Pubilla Infantil, festa de Sant Isidre, 1984

**VINGUDA DE LA MARE DE DÉU DEL
TALLAT A SOLIVELLA 09/05/1954**

El poble de Solivella
avui content s'ha aplegat
per rebre amb alegria
a la Verge del Tallat.
Entreu, entreu Verge Santa
que us acollim amb amor,
que us volem dins nostre temple
com també dins nostre cor.
Si en els fills de Solivella
els hi doneu tal honor
vulgueu sempre protegir-los
amb la vostra resplendor.
La vostra dolça presència
avui aquí ens ha acoblat
siau sempre benvinguda
Verge Santa del Tallat!.

Rosa Masalias Ballart (Juliol de 1984)

Aquesta poesia fou recitada el dia 9 de maig de 1954 a l'acte de benvinguda de la Verge del Tallat i que anà a càrrec d'una nena de l'escola de 8 anys, Maria Assumpció Salla Tarragó.

11. Processó Mare de Déu del Tallat, al seu pas per la Costeta. 1954

12. Les Filles de Maria a la Processó de la Mare de Déu del Tallat. 9-12 de maig de 1954

13. Processó de la Mare de Déu del Tallat, 1954, pujant per la carretera, a l'alçada de Cal Emilio.

A SOLIVELLA

Voldria fer un vers
d'on sóc filla
No sé que passa
que no m'inspira.
Serà que no era
massa feliç
i em recorda
quan era petita.
Perquè el poble és bonic,
ni massa gran
ni massa xic
les places i els carrers
són plens de flors
i de rosers
que queden admirats
els forasters.
I les festes que hi fan
són més maques
cada any
La festa gran
és a l'agost,
i la petita
per Sant Isidre Llaurador.
El setembre el Sagrat Cor
que Solivella el celebra
com a record
Record d'un temps passat
que de pesta

moria de gent
un disbarat.
I celebra com a record
perquè des de llavors
de pesta
ningú s'ha mort.

Mater Travé March
(Juliol de 1984)

NO VIOLÈNCIA

Sóc cristià, no puc voler la guerra,
el cinquè diu que no puc matar.
Crist visqué a la terra
semblant Amor...
no violència,
aquesta, Ell
se l'aplica, fent com l'abella
que el suc que va xuclant
es ben amarg per a ella;
mes, amb el seu esforç
per vèncer l'amarguesa
ja que el suc de les flors,
oh meravella!
Es torni rica mel
que és dolça i alimenta,
essent beneficiós
pel qui el fruit menja!

Rosa Masalias Ballart
(Octubre de 1984)

14. No a la guerra. Abril 2003

POESIA DE NADAL

La Nit de Nadal
és nit d'alegria,
allà on hi ha el portal
ha nascut el fill de Maria.

Els pastors van a rebre
el fill nascut de Maria
li portaren un corder
i un tros de formatge amb mantega.

Els Reis venint d'Orient
li porten tres cofres,
plens de regals i felicitat
a Josep i a Maria li donen les gràcies.

Sílvia Travé Miret
Anna Iglesias Mir
(Desembre de 1984)

DES DE PARÍS

Avui Senyora Francisca
una centúria compliu
i sembleu una donzella
amb bona cara i l'ull viu

Diuen que les penes maten
ho diuen a les cançons
si això fos veritat
no serieu d'aquest món

Tothom durant una vida
té alegries i dolors
mes vos de penes i penes!
n'heu tingut doble ració.

Ara tot és alegria
i el mal ja està passat
amb molt respecte us desitjo
salut i felicitat.

Junt amb la vostra família
i tots els Solivellencs
espero que aquesta festa
per molts anys la celebrem.

Adelina Montseny Corbella
(Desembre de 1984)

15. 101 anys de Francesca Castro Ballart "La Cisca" amb la família, novembre de 1985

16. 101 anys la Francisca Castro Ballart, "la Cisca", a la seu del Grup Cultural de la Dona, amb membres de la Junta, novembre de 1985

CINC SENTITS MÉS UN QUE EM MANCA

S'amor per dins, jo per fora.
L'aigua pel mig, jo per la vora.
I, sempre, sempre, buscant el que no tinc
i el que no ensopego amb els cinc.
Cinc sentits que criden a un sisè
i que mai em durà la marinada ni el serè.

Els ulls per les meravelles del món,
la mà per saber els objectes com són,
el nas per flairar ambients de falla,
l'orella per escoltar el miracle de la paraula
i la boca per degustar de les coses el sabor.
I el sisè, pel cor un conegut, és el sinònim
de la comprensió.

Podré vagar, sonàmbula com sóc,
pels carrers esperant aquell cop de roc
que a d'existir altre cop em faci despertar,
talment, desenganyada, a la realitat el son
desvetllarà
sense més brodats de coixí que una pena
i per llençols d'holanda, la llangor que
m'encadena.

Rosa M. Sanahuja Masalles
(Desembre de 1984)

MADUR

El cos teu,
fillet meu,
reposava,
per un voler
de Déu.
Ell et cridava.
El teu rostre somreia
com si un somni infantívol
et parlés a l'orella
d'un amor jovenívol...
Com qui espera l'albada
per a viure el nou dia,
la boqueta callada
el somris irradiava.
T'emportares l'afany
d'una sana alegria;
em deixares el plany
del teu buit que em colpia.
Vares fer-te servent
de la Veritat.
El Pare Omnipotent
et va visitar.
Vivies l'esperança
en un feliç futur
i el Crist en tu habitava
un jorn quatre d'octubre,
esdevingué madur!

Rosa Masalias Ballart
(Març de 1985)

FESTA INFANTIL AL MES DE MAIG

Avui aquest matí,
al despertar del meu somni,
he notat al meu voltant
que tot era diferent.

Eren tot fresques rialles,
eren cares de content,
eren, en fi, molta joia
que ressonava prop meu.

I, així vull preguntar-me:
Quin serà el gran motiu,
perquè tingui l'atractiu
del poder que ens agermana?

Doncs si avui és un gran dia
ple de serenor i amor,
és perquè Pubilla em proclamen
amb la tradicional il·lusió.

Montserrat Iglesias Solé, pubilla infantil de Solivella
(acompanyada per l'hereu Josep Mª Vives Ballart)
(Juny de 1985)

Si jo miro cel enlaire
tot és de color i harmonia,
tot és joia i alegria
el que ens vol acompanyar.

Són les campanes que alegres
dalt del campanar ens criden?
Són les veus que a mi em ressonen
les que em fan il·lusionar?.

No és en va aquesta proclama
d'Hereu i Pubilla infantils
i a nosaltres ens du subtils,
els somni que a dins portàvem.

I, alhora m'emociona
pel seu significat
ja que amb novella primavera
nostra gran joia ha arribat.

Mercè Iglesias Solé, pubilla infantil de Solivella
(acompanyada per l'hereu Salvador Castro Rallo)
(Juny de 1985)

17. Hereus i Pubilles Infants, festa de Sant Isidre, maig 1985

SALUTACIONS! SOLIVELLA

Voldria amb amor cantar
l'anhel que al meu cor alena
i en les meves mans portar l'olivera de pau
plena.

Vila gentil exornada
de belles plantes d'ufanor
com poncellina esclatada
pel Sol del teu escut d'honor!

Vilatans naturals d'ella
i de poble, vila, o ciutat,
visquin sempre a Solivella
amb pau i serenitat!

Rosa Masalias Ballart
(Març de 1986)

LES ELECCIONS DE L'ANY DOS MIL

Ja estem prop de l'any dos mil
i el mon està canviant
n'hi ha que no ho volen veure
mes això és la realitat.

La moda ja haurà passat
de polítics i eleccions
ningú no voldrà votar
viuran en un altre món.

A la gent d'avui en dia
ens agrada molt votar
si no tires paperetes
sembles un mal ciutadà.

Vaig sentir joves que deien
votar no serveix per res
si els uns ho fan bé... per ells
els altres encara més.

Els joves de l'any dos mil
quedaran molt estranyats
quan sabran que han mort tants homes
per un tros de drap pintat.

La gent d'aquell temps voldrà
treball, pau i benestar
jo crec que tots votarien
per aquell que ho donarà.

Els colors de la bandera
els importaria poc
si els donen pau i treball
que siguin blaus, verds o grocs.

Si encara fan eleccions
tan sols han d'anar a votar
perquè hi hagi Pau al món
i que tothom pugui menjar.

Adelina Montseny Corbella
(Març de 1986)

18. Diada de Sant Jordi, 1984, propaganda electoral a la Plaça Major

L'ESCOLA

Us diré una poesia
que em fa molta il·lusió i alegria
doncs es tracta de l'escola
que hi hem d'anar com aquell que vola.

Som-hi doncs cada dia
a la tarda i al matí
per aprendre moltes coses
que els nostres avantpassats van descobrir.

Naturals ens ensenyen
coses de la terra
de les plantes i animals
els pobles, les muntanyes i els rius
ens ho ensenyen Socials.

Per saber dividir,
multiplicar, sumar i restar
Matemàtiques hem d'estudiar.

Estudia mucho, étude beacoup,
estudi jou, i estudia molt,
aquestes són les llengües
que hem de saber per viatjar arreu del
món.

És un consell que tots hauríem d'agafar,
estudiar molt per demà poder treballar.
El saber no ocupa lloc,
doncs nens i nenes de Solivella:
estudiem molt que costa poc.

Ja s'ha acabat la poesia
que em fa molta il·lusió i alegria,
doncs es tracta de l'escola
que hi hem d'anar com aquell que vola.

Gemma Castro Rallo
(Juny de 1986)

19. Alumnes i mestres, escola Sagrat Cor, curs 1986-87

A LA VERGE DE MONTSERRAT

De Catalunya Pubilla.
Estel del cel estelat,
pels catalans escollida,
Madona de Montserrat!

Vos que sou pura Maria
purifiqueu el comtat,
que si bé sou moreneta,
teniu do, blanc i Sagrat!

En la muntanya d'eufòria
els monjos al vostre entorn,
van enaltint plens de joia
el vostre poder gegant!

Aquests turons que us envolten
ompliu-los de roserars,
de les roses de Sant Jordi
i així podeu dispersar.

El perfum tan agradable,
que el Senyor els ha donat.
Els que us vinguin a honrar
podran gaudir l'oloreta
que elles poden embaumar.

Rosa Masalias Ballart
(Juny de 1986)

20. Solivellencs al Monestir de Montserrat. Romeria de l'1 al 5 de maig de 1925

L'INCENDI DE MONTSERRAT

El mal ja està fet, han cremat els arbres,
el paisatge de nostre Montserrat,
però els valors de l'Abadia, altes
vides dels monjos i escolans salvat.

Amb la població i la Moreneta,
imatge venerada pels cristians,
i el pou cultural de la Biblioteca,
tresor tan valorat dels cristians.

Els valors d'alta ciència, gran, profunda,
les vides dels monjos, el Monestir
s'han salvat, no hem perdut ni la cultura,
ni un sol home, ni un símbol, podem dir.

Que es cremà el decorat en hora trista,
res més. Resem i agraïm que en la pista
de Montserrat no ha passat res en va,
irreparable. Nostra Moreneta
segueix veus de tota la pleta,
dels monjos, escolans, del poble sa.

Ramona Rosanes i Roselló
(Setembre de 1986)

TERRA MORTA

Caminant per dins d'un bosc
sota un pi em vaig estar
vaig fer un somni molt estrany
i ara us el vull explicar.

Vaig arribar en un país
la terra era tota grisa
i els camps tots descolorits
igual que un cos sense vida.

No es veia cap papallona
no sentia ocells cantar
no hi havia ni una flor
tot estava abandonat.

La gent caminaven tristos
deien que tenien set
tots anaven buscant aigua
els pous estaven tots secs.

Els núvols a dalt del cel
semblaven vaixells tots blancs
tampoc no portaven aigua
poc a poc anaven passant.

Jo buscava un bosc tot verd
per poder-hi descansar
hem van dir que no n'hi havia
que tots estaven cremats.

Trista com aquesta terra
que una nit vaig somiar
serà igual la terra nostra
si no la sabem cuidar.

Mes jo sóc molt optimista
i crec que un dia vindran
uns homes que tindran seny
i tot ho arreglaran.

Mai més cremaran els boscos
totes les fonts rajaran
i els camps de la nostra terra
plens de flors tots estaran.

Perquè si no queden arbres
ni un sol ocell, ni una flor
tampoc podran viure els homes
dins d'un món que estarà mort.

Adelina Montseny Corbella
(Setembre de 1986)

BOSC ADORMIT

Catalunya llit de l'est,
bressol del sol eixent.
Qui t'ha cremat el teu bosc?

Els ocells, els homes...
Qui? Qui?...

Amb els poetes catalans
que han descrit el teu bressol
i des de l'entranya de Montserrat
els escolanets canten dolços cants,
que han obert el cor als infants,
i el bosc adormit per una angoixa
que tothom vol despertar.

Bosc adormit, que el cor de
Catalunya tothom vol sentir
el flaïr de terra i romaní.

Mercè Iglesias Solé
Anna Iglesias Mir
(Març de 1987)

AGRAIMENT

Veïns i amics d'aquest poble
avui estem reunits
perquè és un dia de festa
mes també n'és un dia trist.

Amb tristesa i alegria
tots volem felicitar
a la nostra Secretària
que avui ja es vol jubilar.

Comprenem que ja li toca
tots necessitem el descans
mes sense ella l'alcaldia
no serà com abans.

Als pobles tots som de família
i tal com fan els germans
a vegades hi ha baralles
tant si som petits com grans.

Les coses no són mai greus
i si volem fer les paus
anem a l'alcaldia
que allí és la casa pairal.

I parlant els uns amb els altres
veus la nostra Secretària
que fa fer la pau a tots
i se'n van contents a casa.

Els anys passen per tothom
i ara el seu torn ja ha arribat
de disfrutar de la vida
i prendre un repòs ben guanyat.

Junt amb la teva família
amics i convilatans
et desitgem molta sort
i et diem tots per molts anys.

Adelina Montseny Corbella
(Juny de 1987)

21. Jubilació de la secretària de l'Ajuntament Concepció Tarragó Castro, 26 de juny de 1987

22. Nomenament de Filla Predilecta de Solivella a favor de Concepció Tarragó. Signatura en el Llibre d'Honor

EL POBLE I LA CIUTAT

Som nascuts en un poble
i hem de viure a la ciutat
mes no passa ni un sol dia
que el poble no hem recordat.

L'aire que allí respiràvem
d'herbes tenia el perfum
aquí sortim al carrer
i no respirem més que fum.

Els colors de la muntanya
eren grocs, verds i vermells,
a la ciutat hi ha moltes llums
i tot és color de ciment.

Les nits tranquil·les del poble
no les hem trobat enlloc,
allí sentim cantar els grills
i a la ciutat els motors.

Quan s'acaba la setmana
com que molt han treballat
per totes les carreteres
veus la gent de la ciutat.

Tots se'n van cap el seu poble
per poder-hi respirar
l'aire de la seva infància
que tanta falta els hi fa.

Adelina Montseny Corbella (Desembre de 1987)

23. Pont de pedra, camí pedreres, any 1982

24. Sortida del poble, camí del Tallat, any 1981

LA FONT DE LA PLAÇA (I)

Quan recordo aquella font
que teníem a la plaça
ja sé que al món tot canvia
més sento un poc d'enyorança.

Al matí em despertava
i sentia una cançó
era el raig de l'aigua clara
que omplia l'abeurador.

Al vespre quan molt cansats
tothom venia del tros
per fer veure als animals
tots anàvem a la font.

Per tota la gent del poble
era un lloc de reunió
si vols saber les notícies
veïna anem a la font.

A la font se'n va la noia
per parlar amb el seu promès
com que porta els càntirs plens
la mare no li diu res.

Ara som als temps moderns
i tots tenim l'aigua a casa
han desfet aquella font
per poder engrandir la plaça.

Em desperto al matí
ja no sento la cançó
d'aquell raig d'aigua tan clara
que omplia l'abeurador.

Adelina Montseny Corbella
(Març de 1988)

25. Plaça Major, any 1918

26. Plaça Major, any 1925

27. Plaça Major, any 1950. Detall de la font i abeurador.

RECORDS

Quan la vellesa ja arriba
el nostre passat reviu,
recordem nostra infantesa
recordem el nostre niu.

El braç de la nostra mare
quan teníem molta son,
i que prompte ens adormíem
quan ens cantava cançons.

Els carrers del nostre poble
tots plens de terra i pendants,
i que bonics els trobàvem
sempre i jugàvem contents.

Recorda aquella muntanya
darrera la nostra casa,
el cim vigilava el poble
i semblava que el guardava.

Recorda la primavera
quan tothom anava al tros,
que bonics eren els camps
vestits de tots els colors.

El meu poble és com els altres
i tot això són records...
les coses quan estàs lluny
les veus amb els ulls del cor.

Adelina Montseny Corbella (Juny de 1988)

28. Homenatge a la gent gran, 21 de novembre de 1982

VEREMA

Som a finals de setembre
i ja som a la tardor,
un dia de bon matí
per camins i carreteres
se sent una gran remor.

Se senten crits i rialles
xerrameques i cançons
i allà on hi ha força jovent
se sent soroll de petons.

Un senyor que no és del poble
pregunta, però que ha passat?
i un avi que no va al tros
li contesta molt content,
la verema ja ha començat.

Tothom va amb molta alegria
a collir els raïms daurats
si tenim bona collita
ja estarem recompensats.

De tot un any de fatigues
de vents freds i de clarors
diuen que fa força grau
i que el vi serà molt bo.

Quan vindrà la primavera
tornarem a treballar
amb molta il·lusió la vinya
per a poder tornar a veremar.

Adelina Montseny Corbella
(Setembre de 1988)

29. Verema al camí de Sarraí, 18 d'octubre de 1966. Carregant la portadora

30. Verema al camí de Sarraí, 18 d'octubre de 1966

31. Verema al clot Martell de Cal Martingala, any 1950

ROSER DE PUNXES

Tinc un roser ple de punxes
en el jardí de l'amor.
Provaré si a cada punxa
puc fer-hi néixer una flor.

Hi plantaré roses grogues
brillant com l'or més fi.
De color de foc (vermelles)
com sang de l'Anyell Diví.

N'hi afegiré de blanques
com la neu del gessamí.
Les tres seran simbolisme
de sacrifici, d'amor,
i de puresa de cor.

Amb les tres faré un pomell
ple d'il·lusió gentil meu
per oferir-lo a la Verge
i al Santíssim Sagrament!

Rosa Masalias Ballart
(Setembre de 1988)

EL MAL DE LA TERRA

Si vols veure la mar blava
i els arbres verds dins del bosc,
amic meu no t'entretenguis
d'aquí a un temps, tot serà mort.

La mar es va tornant negra
i els rius de tots els colors
les fulles cauen dels arbres
i al jardí es moren les flors.

Les xemeneies fan fum,
el treball no es pot deixar
l'aire es va tornant espès
i no podem respirar.

A la ciutat les estàtues
es van desfent a poc a poc
Venècia diu que s'ensorra
i als boscos hi posen foc.

Quan veiem un núvol negre
comencem a tenir por
potser caurà una bona aigua
o potser pluja de mort.

Per fer un concert a la lluna
els grills cantaven de nit
ara la lluna està trista
perquè tots els grills han fugit.

Alguns racons de muntanya
encara es conserven verds
si els vols veure ves depressa
prompte no hi seràs a temps.

Quan voldrem salvar la terra
ja no hi haurà solució
perquè ja està molt malalta
d'un mal que es diu pol·lució.

Adelina Montseny Corbella
(Hivern - Primavera de 1989)

EL TORRENT

Des de la cresta més alta,
d'aquella muntanya gegant,
baixen unes gotes d'aigua
que plegades formen un rierol gran.

En abraçar-se les aigües
alegres formen torrents,
i rialleres les pendants besen
i al caminar deixen rastre imponent.

Una nit de lluna plena,
l'aigua platejada es mostrarà
i al cap de poques hores, amb el sol
daurada es tornarà.

Aigua avall els rierols,
alegres salten els marges,
i amb alegria al seu entorn,
canten les gotes plegades.

Elles segueixen el seu caminar,
el torrent te por de perdre-les,
per això, amb molta picardia,
amb son bressol les vol encerclar.

Però malgrat els seus paranys,
elles s'esmunyen per les roques,
i tiren avall i el deixen
fins aconseguir els seus afanys.

El torrent resta gemegant,
sols unes gotes no hi manquen
i al cap d'unes poques jornades,
desapareixeran al fang.

Ell es queda mut al seu destí
sense consol de cap amic
i fins que "el Cel no plori"
el torrent deixarà pas al camí.

"El Serè"

Montserrat Iglesias Solé
(Primavera - Estiu de 1989)

LA PRIMAVERA

Del balcó de casa meva
sento olors de romanins
ha arribat la primavera
Quin goig tinc a dins!

L'ocellet ve i em desperta
repicant el finestró.
Nois i noies per les places
cantem aquesta cançó:

Solivella tota ella
esclata en flors i verdor.
Solivella, que n'ets bella!
el teu sol venç la foscor.

Anna Iglesias Mir
(Primavera - Estiu de 1989)

POL-LUCIÓ

La muntanya es torna grisa
i va perdent els colors
els arbres que l'adoraven
poc a poc es tornen grocs.

Malalt està el romaní
i també la farigola
els pins estan tots cremats
i la ginesta està morta.

Gent del món, obriu els ulls
no tingueu por de la bomba
el que acabarà amb nosaltres
es la pol·lució que ens volta.

Abocadors de residus
cremadores i centrals
creixen en lloc d'arbres verds;
diuen que el món va endavant.

En aquest món tot es paga
tot això haurem de pagar
la destrucció de la terra
es el preu que ens tocarà.

Adelina Montseny Corbella
(Hivern - Primavera de 1990)

FORÈS

Dalt del cim d'una muntanya
tenim un poble bonic
que vetlla tota la conca
tan de dia com de nit

Per els atzars de la vida
molts dels seus fills l'han deixat
sempre que poden i tornen
perquè mai l'han oblidat

Sense cap contemplació
ens el volen embrutar
i tota la conca en pes
amb un crit es va aixecar

No embruteu la nostra terra!
no volem abocadors
volem que a la nostra Conca
creixin verds arbres i flors

Els que viuen de la terra
prou coses han d'aguantar
secades, plagues i gels
sempre els toca de pagar

Les poques coses que ens queden
hem de poder conservar
per aire net i aigua clara
de tot cor hem de lluitar

Adellina Montanyà Ceballos
(Espanya, gener de 1990)

Hem encès una foguera
amb el foc del Canigó
que de Forès il·lumini
tota la nostra regió

Es foguera d'esperança
nostre foc de Sant Joan
perquè no embruti la terra
tots sempre units... i endavant

Adelina Montseny Corbella
(Primavera - Estiu de 1990)

TERRA NETA

Vint-i-vuit d'octubre,
és un dia assenyalat,
diuen que el pla de residus
ja ha estat retirat.

Amb molta alegria
tots hem sentit el pregó
de retirar les senyeres
i crespons negres del balcó.

Prou malament la nostra terra,
hi ha gent amb mala intenció,
boscós cremats, i aigües brutes
i endavant la pol·lució.

Jo no entenc rés de la cosa,
però sempre he sentit dir,
per netejar casa teva
no embrutis la del veí.

Hem lluitat durant molts mesos,
per fi ho hem aconseguit
no tenim abocador
perquè hem estat tots units.

Esperem que els qui governen
hauran comprès la lliçó,
els que ens estimem la terra
no hi volem abocadors.

Adelina Montseny Corbella
(Estiu - Tardor de 1990)

VOLEM LA PAU

Oh guerra!... cosa maleïda
que arreu del món portes turments
tu desuneixes les famílies
i fas morir molts innocents.

Els teus pares?... han mor a França,
i els teus germans? en altres llocs,
tu estàs en terres tan llunyanes
no els pots tan sols portar una flor.

Aquella mare que avui plora
al seu fill que la guerra ha pres.
L'ha estat buscant arreu del món
però ningú sap a on és.

Arribes com un terratrèmol
mai no se sap qui ha començat
els uns, diuen que són els altres,
i el món es queda destrossat.

Volem que un dia tinguin Pau
tots els infants que han de venir,
i aquest nom maleït de guerra
no sabran tan sols què vol dir.

Volem la Pau... la Pau... la Pau...
hem de cantar amb molta il·lusió
potser algun dia els que ens governen
per fi... escoltaran la cançó.

Adelina Montseny Corbella
(Hivern - Primavera de 1991)

32. Alumnes i mestres de l'escola "La Pau" de Solivella, maig 1921

LA NOSTRA GENT GRAN

Veïns i amics d'aquest poble
estimats convilatans
avui estem units
per honorar nostra gent gran.

Els són tots tant eixerits
són de primera volada
perquè tots tenen vint anys
vint anys... per quarta vegada

Tant els pares com els avis
de tot cor hem d'estimar
i tornar-els-hi amb interessos
l'amor que ells ens van donar.

Un mot gentil, una carícia
a un jove no l'hi costa res
tan sols un simple somriure
enriqueix aquell que el rep.

Diu que hi ha algunes persones
que no estimen la gent gran
han de pensar que molt prompte
ells també hi arribaran.

Us desitgem bona festa
i esperem que d'aquí a uns anys
tots vindreu a celebrar
per cinc vegades... Vint anys.

Adelina Montseny Corbella (Estiu - Tardor de 1991)

33. Estrena de la bandera del Grup Cultural de la Dona, 28 d'abril de 1991

34. Homenatge a la gent gran, 28 d'abril de 1991

LA FESTA MÉS GRAN

La primavera vol dir
que al jardí neixen les flors,
L'estiu també és cosa bona,
és temps de festes Majors.
La tardor també m'agrada,
tots els fruits han madurat
ja som al temps de la verema
i de menjar raïms daurats.
Però molts m'agrada l'hivern
perquè ja arriba Nadal.
La festa que arreu del món
és símbol d'amor i de pau.
Tots junts l'hem de celebrar
amb molta alegria i cants
iensem al menys un dia
que en el món som tots germans.

Adelina Montseny Corbella
(Tardor - Hivern de 1991)

35. Festa Major, 15 agost 1984

QUAN DIC EL TEU NOM

Quan dic el teu nom
hem sento orgullosa de tú
del que hem lluitat pel nostre front
i per tot el que tenim de comú.

Dintre un mar de verdor
el castell, al cel s'enfila
contemplant les enfilades d'antigor
i el poble que vigila.

Quan dic el teu nom
volo fins dalt de tot
per dir-te una cosa
la qual sento amb gran devot.

Formosa, per tantes flors
dels camins i les places
ja que sents les coronacions
de les lletres catalanes.

I la bellesa d'aquest cel
que clareja com l'aire
és lluitadora de l'arrel
de l'ametller, amb flaire.

Duus una força que fa pensar
aquell respecte al passat
els Llorac hi van regnar
i ara ets muralla i llibertat.

Des d'aquest tron altaner
on l'esperit no se't torça
es planta el campanar
i l'església a l'escorça.

Es la vila Solivellenca
una vila elegant
la qual comprèn i enamora
al més jove galant.

Quan dic el teu nom
una espurna em salta al cor
no hi ha dolor ni il·lusió
hi ha un sentiment d'amor.

Sara Espinach Iglesias
(Tardor - Hivern de 1991)

A LA NOSTRA MORENETA

Arribant a Montserrat
i posar els peus en terra
damunt d'aquestes muntanyes
on regna la Moreneta,
enmig d'altives muralles
de roca viva i esquerpa,
formoses sens parangó,
s'obre el meu cor pregonant,
son baluards de fortalesa
que guarden la nostra Princesa
en honor dels catalans...
Miro i esguardo al voltant
envers la gran esplanada
de muntanyes i barrancs...
són els nostres fonaments
em diu el meu pensament,
d'aquesta gran fortalesa
que guarda la Nostra Verge
en honor dels catalans...
Quan la nit es arribada
i also els ulls al cel
veig la llum de les estrelles
veig brillar tots els estels...
es el Mantell de la Verge
que al ric o pobre
bo o dolent
amb el seu amor de Mare
a tots empara tendrament.
Tornant dins el monestir
em parla la vostra mirada,

prega i lluita amb amor
per la terra catalana
i per tota la seva gent,
i el pa de l'eucaristia
que Jesús ens va donar
hi romanguí eternament...

Teresa March Garcia
(Tardor - Hivern de 1991)

SOLIVELLA

Us vull parlar del meu poble
que es un poble molt bonic
la gent es molt amable i jovent
molt eixerit.

El seu nom es Solivella
i un altre nom l'hi han donat
es diu "Jardí de la Conca"
i és un nom molt encertat.

De flors de tots els colors
els carrers estan guarnits
per tota la Conca diuen
que es el poble més florit.

La carretera que hi passa
no vol ser menys que els carrers
quan arriba el mes de juny
te florits tots els rosers.

Tenim festes molt llüides
als quinze de maig i agost
i la més bella de totes
es la festa del "Sagrat Cor".

Arreu del món hi ha coses belles
que són dignes d'admirar
però al poble on som nascuts
sempre ens l'hem d'estimar.

Allí hi tenim les arrels
i tots els nostres amics
ben florit o sense flors
sempre el trobem molt bonic.

En d'altres llocs he vist pobles
que són una meravella
però a mi el que més m'agrada
ara i sempre... és Solivella.

Adelina Montseny Corbella
(Tardor - Hivern de 1991)

Adelina Montseny Corbella
(Primavera - Estiu de 1992)

LA PEDRERA

Estic cansada Senyor,
és molt dur picar la pedra,
cremant el raig del nostre Sol
damunt d'aquesta pedrera,
només em resta el consol
que Vós sou damunt d'ella.
Amb el cor ple d'alegria
que per Vós sento Senyor,
vaig treballant la roca
perquè el poble que Us invoca
no s'oblidi mai de Vós.
Gràcies us dono Senyor
perquè Vós m'heu ajudat
sense mereixe-ho heu posat
la vostra mà damunt la meva.
Perdó us demano Senyor,
per aquesta pecadora
més miserable de tots
veient-vos com jo us veig
encara dubto de Vos?
perdó Senyor,... perdó.

Teresa March Garcia
(Primavera - Estiu de 1992)

LES ROSES TORNARAN

A la Tardor moren les roses
i dels arbres les fulles van caient
a la Tardor moren les roses
i els ocells van cap a Orient.

Els infants tornen a l'escola
i el poble es queda silenciós
les fulles van omplint la terra
i el jardí es queda sense flors.

Al camp les vinyes estan tristes
perquè els raïms els hi han pres
i les sarments totes tremolen
el vent que passa ja és molt fred.

No hem d'estar tristos ni melangiosos
tots els anys s'acaba l'estiu
si a la Tardor moren les roses
per Primavera tot reviu.

Les roses moren fulla, a fulla
els rosers volen descansar
quan tornarà la Primavera
milers de roses floriran.

Adelina Montseny Corbella
(Primavera - Estiu de 1992)

AL SAGRAT COR DE JESÚS PELS DEVOTS DE SOLIVELLA

Ja voltegen les campanes
cridant al poble a pietat
Solivella vesteix de gala
per rebre al Déu estimat.

És el bon Jesús que torna
a oferir-nos el seu Cor
i sols només ens reclama
una engruneta d'amor.

Mes nosaltres amb tal ànsia
volem viure amb eix amor
i el nostre cor ple de joia
hostatjarà el Sagrat Cor.

Cor fulgent que t'ha llum santa
escampes arreu del món
beneeix a les famílies
catalanes cada jorn.

Beneeix també aquest poble
que la fe sap tindre molt bella
i per això et batejaren
amb el nom bonic de Solivella.

Perquè la fe dels teus fills
n'és blanca per sa puresa
i n'és fort l'amor a Crist
que als seus cors té flama encesa.

Carmeta Iglesias Montseny
(Estiu - Tardor de 1992)

LA NOSTRA SERRA

Al damunt de Solivella,
hi ha la serra del Tallat,
amb l'estàtua de la Verge,
que un pastor allí hi va trobar.

Te un Santuari per corona,
que fa alguns anys estava enrunat,
però al temps dels nostres avis,
era una gloria el Tallat.

Anaven a Compostela,
i els pelegrins molt cansats,
per prendre repòs i forces,
s'aturaven al Tallat.

Quan ja ve la Primavera,
i el mes de maig perfumat,
tota la gent del meu poble,
fan la visita la Tallat.

A la Mare de Déu diuen,
llur pena i llur enyorança,
perquè tots en aquest món,
necessitem esperança.

Els que s'han quedat al poble
o els que molt lluny hem anat,
tots trobem que es molt formosa,
nostra Serra del Tallat.

Adelina Montseny Corbella
(Estiu - Tardor de 1992)

PRIMAVERA

Ja ha arribat la primavera
i sembla que tot el camp reviu
tal com fan les orenetes
jo també torno al meu niu.

La pluja ha ofegat l'hivern
i pels camps tot es veu verd
els jardins s'omplen de flors
i el sol a fet fugint el fred.

Els núvols ja són molt lluny
i el cel de blau es vesteix
la pluja també s'acaba
i només plouen cants d'ocells.

El sol empaita la lluna
perquè la vol estimar
diu que està enamorat d'ella
i no la pot atrapar.

Les finestres de les cases
hem obert de bat a bat
i un raig de sol que passava
sense permís hi va entrar.

Els dies de la setmana
semblen tot dies de festa
quan som a la primavera
i ja floreix la ginesta.

Adelina Montseny Corbella
(Hivern - Primavera de 1993)

A UN "TACANYO"

No t'aferris als diners
no siguis tan egoïsta.
Pensa més en els demés
i viuràs menys pessimista.

Procura viure la vida,
disfruta del que ara tens
doncs ja s'acosta el dia
que no et quedarà ni les dents.

Pensa que et vindrà la mort
i que tot s'acabarà
i encara que tinguis or
de res ja no et servirà.

Pilar Aluja Baltà
(Hivern - Primavera de 1993)

HOMENATGE A ANTON SEGURA

Era el 15 de maig de 1898
Dia de Sant Isidre Llaurador
A la vila de Solivella
Naixia el Tonet de cal Miqueló.

Va néixer el dia
del seu patró,
ja que tota la vida
ha estat agricultor.

Es casà amb la Maria
de cal Cisteller,
una noia molt eixerida
del poble, també.

D'aquesta unió desitjada
nasqué Felisa
la seva filla estimada.

Ara 95 anys han passat,
i aquesta família
molt gran s'ha tornat,
fills, néts, besnéts,
tots plegats
en sumen un grapat.

Avui 15 de maig de 1993,
tota la família present,
i d'esperit els absents
de tot cor li desitgem

Moltes felicitats!

Pepita Macià Batalla
(Primavera - Estiu de 1993)

NO LA MALTRACTEM

La terra es la nostra mare
i molt poc l'hem estimat
som els seus fills i ens dona vida
i molt malament l'hem tractat.

Molts llocs de la nostra terra
estan maculats de sang
i ha boscos cremats i aigües brutes
i molts infant morin de fam.

La terra és com un vaixell
que fa viatges molt grans
i les riqueses que ella porta
han de durar per molts anys.

Tot el que la terra ens dóna
sense pensar malgastem
i ella es va posant malalt
perquè tots la maltractem.

Pensem que la terra és rica
i que tot està permès
un dia ens donarem compte
que s'ha tornat un desert.

Quan quedaran molts pocs arbres
ni un sol ocell, ni un camp de blat
la terra estarà ben morta
i tots hi haurem participat.

Adelina Montseny Corbella
(Estiu - Tardor de 1993)

RECORDANÇA

Tenia un amic
que molt m'estimava
quan ens va deixar
el cel plorava.

Tenia un amic
dintre del meu cor
se'n va anar per sempre
cap a un món millor.

Tota la família
i els que t'hem estimat
tenim molta pena
perquè ens has deixat.

El temps és bon metge
i tot ho guarirà
però el teu record
mai s'esborrarà.

Era un dia trist
quan t'en vas anar
i junt amb nosaltres el cel va plorar.

Adelina Montseny Corbella
(Hivern - Primavera de 1993 - 1994)

LA MUNTANYA PLORA

Muntanyes del meu país
quan us veig tant despullades
el meu cor es posa trist
i tinc els ulls plens de llàgrimes.

Recordo ja fa algun temps
totes perfumades d'herbes
éreu la joia de tots
i ara tot s'ha tornat cendres.

Per lluny que miro pels cims
enlloc veig un arbre verd
no veig volar un sol ocell
la muntanya és un desert.

Si despullem les muntanyes
la terra s'assecarà
ja ens ho diuen els entesos
mes no els volem escoltar.

Abans quan queia la pluja
les muntanyes la guardaven
per refrescar tots els arbres
que del peu al cim l'adoraven.

L'aigua va muntanya avall
si ara cau algun ruixat
es la muntanya qui plora
perquè els arbres l'hi han cremat.

Adelina Montseny Corbella
(Primavera - Estiu de 1994)

EL CANT DE L'ORENETA

Si de bon matí em desperto
quan el cel tot negre està
és que a prop de la finestra
l'oreneteta ve a cantar.

Es un cant molt melodiós,
carinyós, alegre i tendre
que ens explica moltes coses
als que les volen entendre.

Ella diu que l'any passat
va néixer dins d'aquest niu
com que el seu cor es fidel
hi tornarà cada estiu.

Diu que torna cada estiu
al bressol de la família
perquè els lligams amb els pares
son l'essència de la vida.

Diu que la vida és molt curta
i no l'hem de malgastar que
sempre hem d'estar contents
i estimar al nostre germà.

Malgrat totes les riqueses
que arreu del món pots trobar
l'amor que ens donen els pares
res no ho pot mai superar.

Si per coses de la vida
molt lluny de casa has d'anar
siguis com les orenetes
i pensa sempre en tornar.

Adelina Montseny Corbella
(Estiu - Tardor de 1994)

50 ANYS

- Dedicat a Josep M. Travé Anglés i Victòria Lloret Dalmau -

Amb orgull ben sa i noble
les noces d'or esteu celebrant,
que per molts anys sigui com ara
es el que tots us estem desitjant.

La llavor que un dia sembràveu
plens d'amor i tendra unió,
dia a dia dins la vostra convivència
recollíu el fruit amb molta il·lusió.

Teniu una cosa envejable
que avui ningú, ja no es possible tenir,
fills i néts fent-vos rotllana
i això es digne, que encara pugui existir.

Potser més d'una vegada
us haveu destorbat mútuament,
però que dolça és la companyia
al costat de tots, els que tant estimem.

Segur que tronades i tempestes
s'hauran sorgit en el vostre camí,
però vosaltres amb tota fermesa
heu salvat les tanques que us feien d'es-
corpí.

En aquesta dura però feliç creuada
que els dos junts haveu caminat,
seran moltes les vostres petjades
que molts bons records hauran deixat.

Que aquesta diada per vosaltres
que sempre amb emoció recordareu,
vostres amics de cor us desitgen
llarga vida, i que sempre us acompanyi
Déu.

Vicenta Manresa Vallvé
(Hivern - Primavera de 1995)

L'ESPERANÇA DEL PAGÈS

El pagès va treballant
amb amor i amb fatigues
té una esperança molt gran
i sempre va arplegant
el mateix que les formigues.

El pare l'hi va ensenyar
que el treball és honradesa
que treballar és un orgull
i quan no té feina en busca
perquè ja és el seu costum.

A la tardor va llaurant
la terra per l'any que ve
esperant una ruixada
d'aigua bona pel conreu
i que el vi, tingui bon preu.

És la vida del pagès
l'any que ve, ja plourà més
així ens conformarem
i un any més bo esperarem.

Però mai desesperat
el pagès va treballant
perquè amb salut i esperança
es poden viure molts anys.

Adelina Montseny Corbella
(Hivern - Primavera de 1995)

36. La família Español de Cal Esquerrer i Cal Barraquetes, veremant a la finca "la novella", setembre de 1930

37. Magatzem de cal Palau a la carretera, any 1952

38. Treballadors del Sindicat Agrícola, any 1957, al celler del Carrer de la Creu

LA NOSTRA SARDANA

Aquell dia era festa a Solivella
i la nostra sardana tots varem ballar
aquell dia era gran festa al meu poble
i la nostra sardana molt ens va agradar.

La plaça de gent es va omplir
la M. Lluïsa i el Ramon Maria la varen
cantar
i els que estimen Solivella
de tant bella que era ens va emocionar.

Que és bonica la sardana!
la sardana del país Català,
i molt més la del nostra poble
que petits i grans, tots varem ballar.

Sardana, dansa molt joiosa,
cant d'alegria i d'amor,
de les terres catalanes
sempre et portaré dintre del meu cor.

Tenim sardanes molt belles
que ballen sempre tots els catalans
però per nosaltres la més estimada
serà sempre "Solivella per molts anys".

Es la sardana del nostre poble
que per sempre més hem de recordar
si mai tenim pena i som lluny de casa
cantem la sardana i ens consolarà.

Adelina Montseny Corbella
(Primavera - Estiu de 1995)

EL GIRA-SOL

El diari del meu poble
té un nom de flor molt bonic
cada any en lloc d'una volta
quatre voltes ens ha florit.

El "Gira-Sol" és un diari
que ens agrada molt a tots
porta notícies del poble
i sempre ens fa molta il·lusió.

Quan arriba a cada meva
sembla que hi entra un pom de flors
son les notícies del poble
i n'hi ha de tots colors.

N'hi ha de roses i de blaves
són notícies de nadons
d'altres colors d'esperança
vol dir notícies d'amor.

Les que són grises i tristes
són d'amics que ens han deixat
i sempre ens fan molta pena
però és la vida que ha passat.

També n'hi ha de molt alegres
d'aniversaris i d'excursions
les blanques i les daurades
són casaments i comunions.

Quan vull recordar les coses
que ja fa temps que han passat
llegeixo els primers "Gira-Sol"
a allí les puc retrobar.
Són les notícies de casa
plenes dels nostres colors
sempre ens recordem del poble
quan llegim el "Gira-Sol".

Adelina Montseny Corbella
(Estiu - Tardor de 1995)

LA FELICITAT

La felicitat és una cosa
que ningú troba al mateix lloc
els uns, la busquen molt lluny
d'altres, la troben molt a prop.

Hi ha gent que fan grans viatges
pensant trobar la felicitat
d'altres, si s'allunyen de casa,
es senten molt desgraciats.

Per a molts, la joia més gran,
és la família i el seu entorn,
els altres pensen trobar el millor,
quan se'n van a córrer pel món.

Per segons quines persones
és veuen un film, o escoltar cantar
els altres només son feliços,
quan poden fer un bon menjar.

En aquest món, som molta colla
i tothom és... tal com és,
els uns veuen el vas mig buit
i els altres el veuen mig ple.

De totes les coses bones
que tots veiem en aquest món
no cal buscar les complicades
les més senzilles son les millors.

Veure al matí sortir el sol,
florir les roses i els clavells,
escoltar els crits dels infants que juguen
i també sentir cantar els ocells.

Per ser feliç també es necessita,
bona companyia i estimació.
Perquè si tenim tot el necessari
també ens fa falta un poc d'il·lusió.

Mes jo crec que la felicitat,
molt lluny no l'hem d'anar a buscar,
tots la portem dins de nosaltres
i potser no la sabem trobar.

Adelina Montseny Corbella
(Hivern - Primavera de 1995 - 1996)

RECORDS DE CASA MEVA

Quan m'allunyo del meu poble
i a l'estranger jo me'n vaig
un trosset del meu cor es queda
a la serra del Tallat.

Els meus ulls per més que miren
no poden veure Forès
i el meu cor es desespera
d'allunyar-se de Poblet.

Les muralles de Montblanc
també les trobo a faltar
els records de la infantesa
mai no es poden oblidar.

Els meus ulls també voldrien
veure sempre el Pirineu
tot florit per primavera
i a l'hivern guarnit de neu.

Me'n vaig lluny de casa meva
i el meu cor està exiliat
perquè estima Catalunya
i enyora molt Montserrat.

També enyoro molt la Conca
la marinada, i el cel blau
i les nits d'estiu tan fresques
plenes de silenci i de pau.

Del meu poble que jo estimo
a voltes me'n he d'anar
com que i deixo molts records
sempre penso en retornar.

Adelina Montseny Corbella
(Primavera - Estiu de 1996)

EL QUE ENS DEIA L'ÀVIA

En la nit més pura d'aquest món
Jesús és nat a l'establia,
els estels brillen més al cel
i la lluna riu d'alegria.

Han repicat les campanes
i ens han fet cagar el tió,
perquè allà en terres llunyanes
els ha arribat un nadó.

Mira content els que té a la vora
amb els ulls tots plens de claror,
el bou tot ros, la blanca ovella,
i la mare plena de dolçor.

Això ens va explicar la nostra àvia
i ens va dir que era Nadal,
i que a tothom, aquell dia,
hem de fer un petó de pau.

Diu que Nadal és una gran festa,
que canten els àngels a dalt el cel,
que les llars s'omplen de llum
com si entressin els estels.

Si que és gran festa, àvia meva,
però fora molt millor
si arreu del món hi hagués pau,
més amor i més dolçor.

Si a dalt del cel només veiéssim
ocells blancs per tot arreu,
i que totes les senyeres
fossin blanques com la neu.

Però tot esperant aquest gran dia
en que el cel sempre serà blau,
bones festes per a tots vosaltres,
molta salut, alegria i pau.

Adelina Montseny Corbella
(Estiu - Tardor de 1996)

LA TARDOR DE LA VIDA

Fer-se vell, vol dir llevar-se
cada dia un poc més cansat
i mirar amb tristesa el calendari
perquè un dia més ja ha passat.

Vol dir veure quan et pentines
que alguns cabells blancs han sorgit
i si et mires molt bé la cara
tens una arruga més que ahir.

Vol dir que quan te'n vas al camp
estàs més temps per arribar
i quan be la festa major
tens menys ganes d'anar a dansa.

Però hem de prendre amb filosofia
aquest temps gris de la tardor
si la vellesa porta penes
també ens dona alguna il·lusió.

Tens il·lusió de veure els fills
que ja són grans, i els vols casar
tens il·lusió de poder veure
els néts que Déu et donarà.

Tens il·lusió de fer les coses
que molt treballar et va impedir
i de llegir tots aquells llibres
que mai no vas poder llegir.

Tens il·lusió de veure món
de fer viatges de quant en quant
hi ho has de fer molt més de pressa
perquè les forces van minvant.

Peròensem sense melangia
a l'hivern que ja sentim venir
perquè tot el que viu al nostre món
sabem que un dia ha de morir.

Adelina Montseny Corbella
(Tardor - Hivern de 1996)

LES DONES DE SOLIVELLA

Voldria ésser com el vent
i les muntanyes passar
per arribar a Solivella
i poder-vos acompanyar.

Com que això jo no ho puc fer
espero que hem permetreu
de parlar del nostre poble
que tots molt estimeu.

Com que ve la primavera
us parlaré de les flors
i de flors a Solivella
n'hi ha de tots els colors.

Si els carrers de Solivella
semblen un jardí perfumat
és perquè totes les dones
molt be les flors han cuidat.

No es cansen mai de treballar
les dones del nostre poble
perquè a l'estiu sembli un jardí
ple de geranis i de roses.

Bon aniversari al "Grup"
que tant fa per Solivella
per animar el nostre poble
i fer la festa més bella.

Sembla que faci dos dies
però vint anys ja han passat
a totes us dic bona festa
i al "Grup" moltes felicitats.

Adelina Montseny Corbella (Hivern - Primavera de 1997)

39. Associades del Grup Cultural de la Dona a la seu de l'Institut Català de la Dona, 18 de febrer de 1997

que és el poble de Rocafort
allí ja hi tinc una amiga
que m'estimo de tot cor.

Era un premi per a mi
quan venia a Solivella
fins i tot si era una festa
la trobava molt més bella.

Era carinyosa i dolça
i era com una germana
sempre volia acompanyar-la
a tot arreu on anava.

La nostra vida hi ha voltes
no la podem dominar
com si fóssim brins de palla
amunt i avall ens fa anar.

El temps, i les coses que passen
van separar el nostre camí
ella va quedar al seu poble
i jo vaig anar lluny d'aquí.

Després de passats molts anys
un dia la veig retrobar
i malgrat el temps passat
molt contenta vaig estar.

Perquè de tu, ... amiga Ramona
sempre me n'he recordat
les coses de nostra infantesa
mai no les he oblidat.

Adelina Montseny Corbella (Primavera - Estiu de 1997)

AL SAGRAT COR DE JESUS DE SOLIVELLA 254 ANYS D'HISTÒRIA

El poble de Solivella
en té una gran devoció,
cada any el nou de setembre
el lloem al Sagrat Cor.

En senyal d'agraïment
per haver-nos escoltat,
ha cometre la gran pesta
de que estava amenaçat.

Nou combregats hi havia,
el metge no sap què fer,
de cada dia es complica
no volia minvar en res.

El doctor es desconcerta
no sap què pot receptar,
mes, la pesta continua
i les vides va segant.

El poble desesperat,
demana al cel protecció,
Cor de Jesús escolteu-nos
sigueu nostra salvació.

Després de tants anys d'història,
seguim fidels la tradició,
al matí, missa solemne,
per la tarda processó.

Els carrers molt s'engalanen,
en catifes de colors,
representant les capelles,
escenes de la passió.

Tots els veïns col·laboren
per fer-ho cada any millor,
ningú hi escatima esforços,
fent pinya ens sentim més forts.

Si per un motiu o altre
algun fill es troba absent,
és dia d'enyorança...
però, amb el cor està present.

És la festa més sentida
per tots els Solivellencs,
¿quantes amistats es retroben
que en tot l'any no s'han vist gens?

De totes les rodalies
ens venen a visitar,
per admirar el nostre poble
i quedar-ne meravellats.

Com a cloenda final,
tenim la Consagració,
més d'una llàgrima brolla
implorant benedicció.

Jo de tot cor us demano,
que en dia tan especial

deixem-nos a part les penes,
feu-nos sentir com infants.

I com molt bé els goigs diuen
que per ell s'han editat,
sigueu sempre nostra guia,
Cor de Jesús estimat.

Teresa Garcia Español
(Estiu - Tardor de 1997)

ELS REIS NO VAN VENIR

Era la festa dels Reis
i tots els infants esperaven,
però aquell any, com alguns altres,
els Reis tampoc no arribaven.

Les mares els explicaven
que potser els Reis no vindrien,
que al seu país hi havia guerra
i de joguines no en tenien.

Però els infants plens d'il·lusió
a les mares no escoltaven,
ells... esperaven els Reis
i d'un balcó a l'altre parlaven.

Jo, voldria una pilota,
jo un tambor i una trompeta,
i jo voldria una nina
vestida blanca i vermella.

Infants baixeu dels balcons,
les guerres són molt perilloses,
sovint cauen moltes bombes,
i fan coses desastroses.

Mes, que saben els infants,
de guerres i de tristeses,
el dia dels Reis... somien
amb joguines i grans festes.

Veuen passar uns avions
enmig de cent mil estels,
i amb tota innocència pensen
que avui els Reis baixen del cel.

El que cau dels avions
no són paquets de joguines,
no són tambors ni trompetes
ni pilotes, i tampoc nines.

Els han trencat els somnis
i no veuran més les estrelles,
mai més somiaran joguines
ni nines blanques i vermelles.

Després de llençar les bombes
els avions lluny se'n van anar,
els infants esperaven els Reis
i per a ells... mai no van arribar.

Adelina Montseny Corbella
(Estiu - Tardor de 1997)

EL PAGÈS

El nostre poble, és pagès
i la gent treballadora
no els sap greu de matinar
per anar al camp a veremar.

Ja sabem tots que la pluja
ens pot venir a destorbar,
cal recollir-ho de pressa
que prou suor ens ha costat.

Tot l'any fent-li reverència,
doncs l'esquena ens ha trencat
quan el pagès es jubila
no cal tenir-lo envejat.

Cal combatre moltes plagues
i tenir cura de tot
pagant una assegurança
per sentir-nos molt millor.

Sense acabar mai la feina
no com altres d'aturats,
els homes de Solivella
han d'afrontar dos jornals.

Tota la vida de lluita
per tirar la casa endavant
i poder complir amb Hisenda
que a tots ens deixa baldats.

Només demanem salut
per poder continuar
i que arribin els diners
quan ens puguem jubilar.

Teresa Garcia Español
(Tardor - Hivern de 1997)

40. Joan March Armengol, carregant raïms l'any 1942

41. Verema a la finca "Juncà" de Cal Perico, amb Josep, Anton i Joan March, any 1948

42. Descarregant el carro al celler del Sindicat, carrer de la Creu, 18 d'octubre 1966

43. Descarregant la verema al celler de la Cooperativa, a la carretera, setembre de 1976

M'ESTIMO LA CONCA

La Conca és una regió
de la terra catalana
com que és aquí que vaig néixer
la trobo bella i ufana.

El nom de la nostra conca
és "Conca de Barberà"
porta el nom d'un bonic poble
que a prop de Sarral està.

Montblanc, és la capital
d'aquesta Conca tan bella
té un museu i unes muralles
i la Mare de Déu de la Serra.

La llegenda diu que Sant Jordi
el drac a Montblanc va matar
per salvar aquella donzella
que el drac, es volia emportar.

De la sang d'aquella bèstia
un bell roser va sorgir
i molt contenta la noia
una rosa, a Sant Jordi va oferir.

El mirador de la Conca
és el poble de Forès
si hi pugeu un dia ben clar
veureu la Conca... i molt més.

Si voleu anar cap a Andorra
passareu per Solivella
aquell poble tan florit
al peu del Tallat, i la seva serra.

Tampoc no oblido l'Espluga
les Masies i Poblet
que és una meravella
que tot el món ja coneix.

De la nostra Conca estimada
no em cansaria mai de parlar
si us parlés de tots els pobles
potser fora massa llarg.

Ja heu comprès que molt l'estimo,
i que tot ho trobo formós,
però és que jo, la nostra Conca
la veig amb els ulls... del cor.

Adelina Montseny Corbella
(Tardor - Hivern de 1997)

LES CASES DEL POBLE S'ENYOREN

Quan ja arribem a la tardor
i tots retornem cap a les ciutats
les cases dels pobles es queden tristes
perquè molt soles les hem deixat.

Les orenetes dels terrats
també han emprés totes el vol
i han deixat les cases silencioses
perquè als terrats, ja no hi ha sol.

És... com si els hi tanquessin els ulls
amb totes les persianes closes,
i els jardins també semblen tristos
perquè als rosers ja no hi ha roses.

I si algun dia de bon matí
veieu les parets totes mullades
no es penseu mai que ho fa la boira,
és que de les parets surten llàgrimes.

Les cases dels pobles s'enyoren
es recorden que fa molt poc temps
allí vivien famílies alegres,
i molts infants cridaners i contents.

Molt de temps estaran tancades
sense soroll, mortes per dins
i no tornaran a reviure
fins que algú les tornarà a obrir.

Perquè la vida així ens ho mana
hem de tornar a la ciutat
però als pobles les cases s'enyoren
perquè molt soles s'han quedat.

Adelina Montseny Corbella
(Hivern - Primavera de 1998)

44. Carretera i carrer de la Creu,
estiu de 1970

45. Un carro transportant paques de palla per la Plaça Major, any 1976

ELS FILLS CREIXEN

La vida, és com un somni
que només compta el present,
llunyans queden els records,
quan els fills estant creixent.

De nadons, volem que dormin,
i no els consti menjar,
que sàpiguen jugar força
i deixar-nos descansar.

Passen els anys tant de pressa
que ens costa d'imaginar,
en començar anar a l'escola
semblava el dia més llarg.

Després dels anys d'infantesa
com les flors en el jardí,
es converteixen en poncelles
tot triant molt bé els amics.

Més... el calvari comença
quan tot d'un cop s'han fet grans,
per anar a les discoteques
seguint el ritme dels anys.

Com que la nit és tant fosca
i la son hem acabat,
mirem de fit el rellotge
esperant el seu retard.

Al moment d'obrir la porta
ja s'acaba el mal de cap,
tot donant gràcies a Déu
per haver-nos escoltat.

En el transcurs de la vida,
bona creu hem de portar,
el neguit dels nostres pares,
val la pena valorar.

Teresa Garcia Español
(Hivern - Primavera de 1998)

AMOR DE PARES

Quina joia tan immensa
en arribar un fill al món,
tot contemplant-lo amb tendresa
adormit en el bressol.

És la més gran meravella
que Déu ens pot oferir,
el misteri de la vida
sols a ell hem d'agrair.

Després de tant llarga espera
ens preguntem com serà,
pels pares, el més perfecte
així ho sabem valorar.

Per cada gest dels infants
omplen la llar d'alegria
dels grans..., ja no en fan tan de cas,
i no en cal de gelosia.

La seva xara és dolçor,
i tan si plora com riu
sembla que cantin els àngels,
fent rotllana envers el niu.

Els cors s'omplen d'alegria
esperances i emocions
per agafar-lo als braços
i menjar-se'l a petons.

Jo crec que l'amor dolç
no és fàcil d'imaginar
fins a tenir un fill en els braços,
aquest, és l'exemple més clar.

Teresa Garcia Español
(Primavera - Estiu de 1998)

OLOR DE FUSTA

Tot el poble fa olor de fusta
i això... doncs, que pot ser?
és que els fusters del meu poble
treballen tots al carrer?

Volent aclarir el misteri
cap al carrer vaig anar,
i com més m'endinsó al poble
més olor d'encenalls fa.

Arribo al carrer de Sant Ramon
i ja ho començo a comprendre,
avui és el "Sagrat Cor"
i fan catifes molt belles.

Quan passo per la "Costeta"
ja he comprés l'olor de fustes,
les catifes estan fetes
d'encenalls i serradures.

Fan coses meravelloses
pintades de bonics colors,
i si no em volem creure
baixeu pel "Carrer Major".

La del carrer "General Prim"
també la trobo molt bella,
i la capella és tant bonica
sembla que fos de fireta!

De prompte arribo a la "Creu"
i hem quedo com encantada,
carrer avall hi ha una catifa
crec que és la més refinada.

Vaig seguint l'olor de fusta
i ja arribo al "carrer Pla"
potser és aquesta la més bella!
me las tornaré a mirar.

Al carrer "general Mola"
ja estic tota enlluernada,
els colors de la catifa
semblen una flamarada.

Cada any em semblen més belles
totes les nostres catifes,
i tota la gent que les fan
per a mi... són uns artistes.

I les capelles vivents
encara són molt millors,
perquè tothom fa amb alegria
el que cal pel "Sagrat Cor".

L'any que bé al mes de setembre,
tornarem a respirar
l'olor de fusta al nostre poble
si Déu, vida ens vol donar.

Adelina Montseny Corbella
(Estiu - Tardor de 1998)

EL COSTER DE LES FORQUES

Quan veig el nostre coster
i el cel tant blau damunt
penso que per veure coses belles
no ens cal anar molt lluny.

Sembla un gegant que guarda el poble
vestit d'una túnica verda,
i a dalt del cim té uns quants pins
com si fos la cabellera.

Al temps de nostra infantesa
quan la mare ja ens deixava,
anàvem a jugar el coster,
i això molt ens agradava.

Coster amunt i coster avall
ens divertíem d'allò més,
i si ens pelàvem els genolls
a casa,... no dèiem res.

De joguines no enteníem
i ens inventàvem moltes coses,
fèiem els mobles amb pedres,
i la vaixella amb les lloses.

Els llums eren argilagues,
i fèiem els llits d'herba seca,
les cadires amb pedres grosses,
i ja teníem la caseta.

Una feia de senyora
i l'altra era la criada,
ametlles i figues seques
per fer una bona berenada.

Quan estàvem ben cansats
ens assèiem en qualsevol lloc,
i explicant acudits i contes
a voltes se'ns feia fosc.

Que bonics eren els dies
que ja fa temps que han passat,
eren els de la infantesa
i no teníem mals de cap.

Però el que m'agrada recordar
de quan tenia pocs anys
és el "coster de les forques"
i els jocs que hi fèiem abans.

Adelina Montseny Corbella
(Hivern de 1998 - 1999)

RECORDANT A LA PADRINA

(Dedicat a Teresa Palau Bergadà, que amb el seu treball i coratge, va ser durant molts anys el puntal de la casa, afrontant el dur camí de la seva vida).

Una de les persones
que més em va estimar
fou l'àvia i padrina Teresa,
a qui sempre he recordat.

Va quedar vídua, amb tres filles
de molt primerenca edat
que juntament amb el sogres,
així formaren la llar.

Treballant de sol a sol
per tirar la casa endavant
i aprofitar els jornals
a les filles va ensenyar.

Com que el treball no l'espanta,
nou marit no va buscar,
un sol home, i un sol Déu,
així sempre ho va acceptar.

Passen els anys prou de pressa,
les nenes, es van fer grans,
formoses com tres poncelles
de seguida es varen casar.

Quan arribàrem els néts,
es desviu per ajudar

¡si no tenia prou mans
per la robeta de rentar!

De grandeses no n'hi havia
però sí, felicitat
tot ho trobàvem perfecte
a la nostra petita llar.

A la font de la "Costeta"
l'aigua anàvem a omplir
plens de càntirs i galledes
no la llencem pel camí!

El seu llit de matrimoni
sempre el vaig compartir
i quan tenia els peus freds
em deia: acosta't a mi.

Quan la cosa ja rutllava
més o menys per bon camí
la mare es posà malalta,
Verge Santa, quin patir.

Tot el món li cau a sobre
això la fa consumir
si la joventut... fou amarga
la vellesa... no ho cal dir.

La família tots fem pinya,
lluitem sense defallir
però els metges per desgràcia
diuen que no es pot guarir.

Com que és tot una rutina,
ja t'hi vas acostumant
amb aquesta vall de llàgrimes,
ens varem anant fent grans.

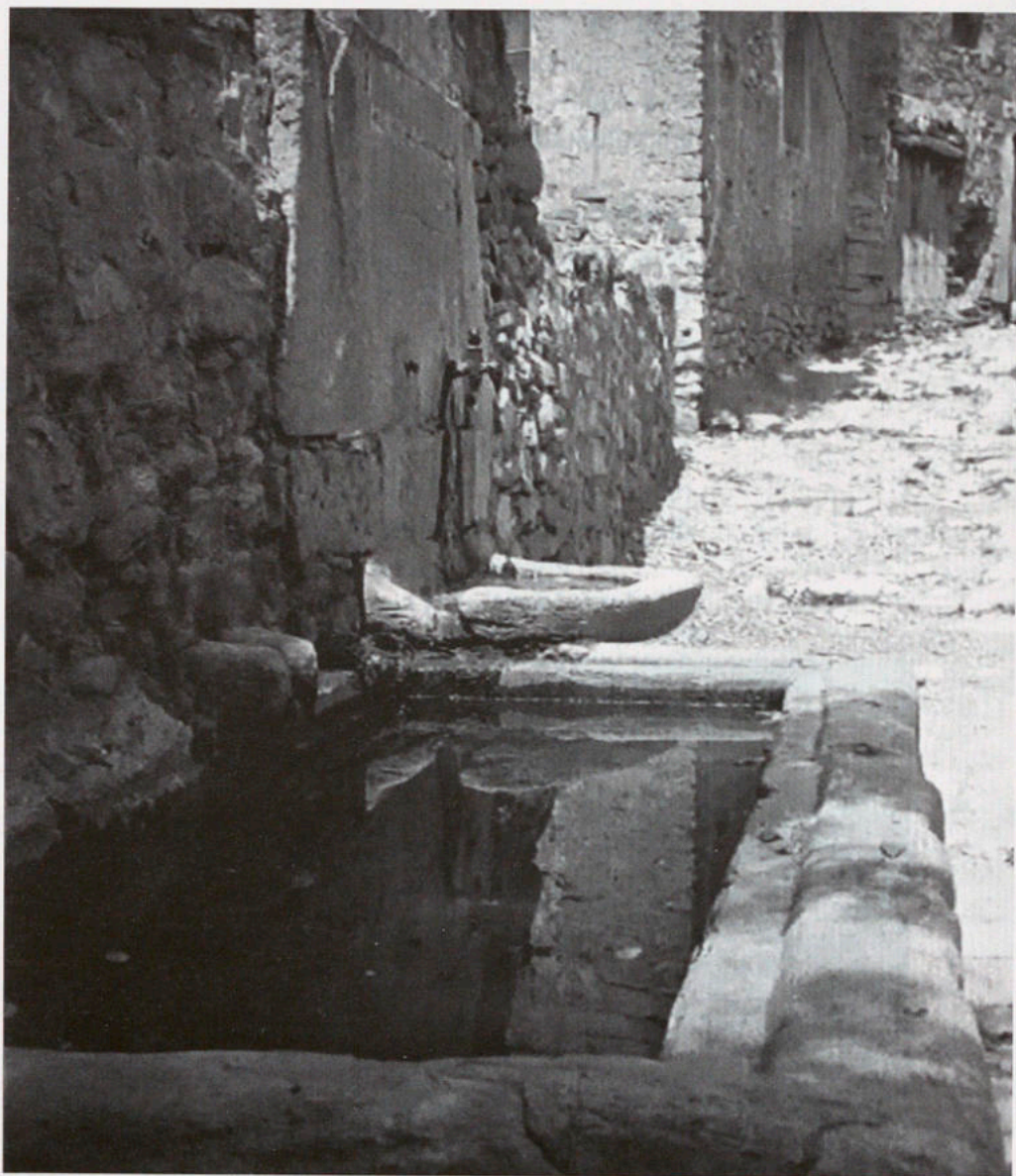
Que forta n'eres, Padrina!
no et mancà un coratge gran,
tots els problemes solvataves
amb el millor dels afanys.

Després de tants anys de perdre't
no t'he pogut oblidar
rebeu-ho com un homenatge,
des del cel... prou ho veuràs.

Teresa Garcia Español
(Hivern de 1998 - 1999)

46. Plaça de "La Costeta", setembre de 1968

47. Font i abeurador de "La Costeta", 1966

PROU DE GUERRES!

Quan em llevo al matí
em pregunto amb melangia
com passaré avui el dia
vagant... sense cap destí?

Més... al posar-ne la "tele"
se'm queda el cor glaçat
tot contemplant llargues files
d'indefensos refugiats.

A l'explosionar les bombes
el cel resta il·luminat,
i així, van sumant els morts
a la terra dels Balcans.

I els governs, no tenen medis
per les guerres aturar?
o té més força l'orgull
que vessar-ne tanta sang.

Afligits d'angoixa i odi
i el país abandonat
tots carregats de misèria
i deportats... com animals.

Amb les guerres ningú triomfa
quants innocents afectats,
i nosaltres, gosem queixar-nos
de la sort que ens ha tocat?

Teresa Garcia Español
(Hivern - Primavera de 1999)

JA FA SEIXANTA ANYS

Fa seixanta anys, qui ho diria!
que el meu país vaig deixar,
fa seixanta anys...? no ho puc creure,
que del meu poble me'n vaig anar.

Érem el dia dels Reis
dia de festa molt assenyalat,
però per a tost els infants d'aquell temps
la guerra, ens va fer un dia desgraciat.

Les mares i les esposes
per tot Espanya ploràvem,
perquè els homes del nostre país
entre germans es mataven.

Quina follia els hi va agafar
a la gent dels pobles i les viles,
per fer plorar tant les mares,
i destrossar tantes vides?

Totes les guerres només porten
desgràcies per a tothom,
però per més que tots ho diem,
sempre n'hi ha algun lloc del món.

Però la del nostre país,
per fi... un dia es va acabar,
i tots esperem de tot cor
que mai més allò no tornarà.

Que no torni aquella follia
per destruir-ho tot al seu voltant,
i que les generacions futures,
s'estimin sempre com a germans.

Però com que avui fa seixanta anys
no puc deixar de recordar,
la festa dels Reis d'aquell any,
que mai no vam poder celebrar.

I que per culpa de la guerra
que tant de mal va causar,
un dia que era una gran festa,
del meu país, per molt temps me'n vaig
anar.

Adelina Montseny Corbella
(Hivern - Primavera de 1999)

TOTS ELS MESOS SÓN BONICS

Els poetes de tot el món
parlen d'uns mesos molt bonics,
del desembre perquè és Nadal,
i del maig, perquè és el més florit.

Encara que hi ha alguns mesos
que a molts no els hi agradin tant,
cada mes té alguna cosa
que per algú té el seu encant.

El gener, si que és molt fred,
però els infants estan contents,
perquè amb molta impaciència esperen
l'arribada dels Reis d'Orient.

Al febrer encara és l'hivern,
però els dies ja són més llargs,
i com que aquest mes té menys dies,
sense pensar... ja està passat.

I quan arriba el mes de març
la terra s'omple de promeses,
fulles verdes i nius d'ocells,
i ja ens tornen les orenetes.

Quan som a l'abril tot el camp reviu,
també hi ha les festes de "Pasqua" i de
"Rams",
els aparadors estan plens de "Mones"

que fan brillar els ulls de tots els infants.
Al mes de maig totes les plantes
floreixen de sota el cel,
i les abelles van i venen
per omplir-ho tot de mel.

Al mes de juny totes les promeses
de les flors de primavera,
omplen de fruits tots els arbres,
i d'espigues d'or tota la terra.

Al juliol hi ha les vacances,
i l'escola ja s'ha acabat,
segur que aquest mes també agrada
als que tot l'any han treballat.

Al mes d'agost encara hi ha vacances,
"Festes Majors" i molta alegria
i el quinze d'agost és una gran festa
perquè és la festa de Santa Maria.
Ja arriba el setembre, i també estem con-
tents
les coses poc a poc s'han calmat,
els infants retornen a l'escola
i a casa hi ha més tranquil·litat.

Quan som a l'octubre els pagesos,
que sense parar han treballat,
també estan contents, perquè ha arribat
l'hora
d'arregregar els fruits, que tant treball han
costat.

El mes de novembre és molt gris,
el sol, sembla que està cansat,
però la Festa de Tots Sants,
i la de recordar més..., els que ens han
deixat.

I quan arribem al desembre
diem que de pressa l'any ens ha passat!
Però és el mes que a tothom molt agrada,
perquè hi ha la festa de la Nativitat.

Tots els mesos de l'any tenen coses,
que fan feliços als menuts, o als grans,
però jo crec que el mes de desembre
és el més estimat per a tots els cristians.

Perquè hi ha la festa més assenyalada,
símbol de família, de pau i d'amor,
la festa de Nadal tot l'any esperada,
i que a tots n'és omple d'alegria el cor.

Adelina Montseny Corbella
(Primavera - Estiu de 1999)

A LA VERGE DEL TALLAT

Com ja és costum, Solivella
fa una visita al Tallat,
per oferir-li una Missa
el dia primer de maig.

Dalt del cim de la muntanya,
per un pastor fou trobat
una imatge de la Verge
que amb respecte hem venerat.

Quan sofrim per malalties
o ens hem sentit defallir,
alcem els ulls, demanant-li
que ens guïi per bon camí.

Que ens guardi les nostres terres
de seques i perills
com també a les carreteres...
i molt més, als nostres fills.

Per invocar-la a tothom
a nostra Església tenim
una imatge, en lloc visible
¡que orgullosos ens sentim!

Si tot l'any li demanem
qualcom per les nostres llars,
pujem-li a fer companyia
un dia, aquí al Tallat.

El nostre grup que amb encert,
sap preparar un bon dinar,
agermanats ens trobem
per poder-ho celebrar.

Avui, és dia de joia
per tots els que estem plegats,
ens sentim més prop del cel
al Santuari del Tallat.

Teresa Garcia Español
(Primavera - Estiu de 1999)

48. Entronització de la Mare de Déu del Tallat a la Parròquia de Solivella , 8 de desembre de 2006

LA NOSTRA BELLA TERRA

Quan el Creador va fer el nostre món
i va posar coses molt belles,
el sol, per il·luminar el dia
i per guarnir el cel, les estrelles.

El sol brillava cada dia
perquè no tinguessin fred,
també hi va posar rierols d'aigua
per poder calmar la nostra set.

Va posar els arbres a les muntanyes,
a les branques els nius, i els ocells cantadors,
i els campus d'arreu del món diuen que
semblaven
jardins perfumats, i catifes de flors.

Tot això quan érem infants
ens ho havien explicat
però ara que han passat molts anys
veiem que les coses molt han canviat.

Dins dels nostres rius, l'aigua es torna fosca
i el cel que era blau, sempre està fumós
de flors dins dels camps no se'n veuen
gaire
i en molts llocs està ben cremat el bosc.

Qui deu ser que ens odia tant
per fer sempre mal a la nostra Terra?
perquè jo no crec que hi ha cap humà,
que ho vulgui destruir tot, dins de casa seva.

Perquè jo penso que tothom ja sap
que la Terra és la nostra llar,
i que és com un vaixell ple de riqueses
que navega tot sol al mig de la mar.

Però si malgastem el que la Terra porta
un dia res no hi quedarà
i els que viuran en aquells temps
no tindran cap lloc a on anar.

Siguin els que siguin que ho facin
la Terra no hem de destruir,
perquè els que vindran més tard
d'aquestes coses tant belles,
molts anys es puguin gaudir.

Adelina Montseny Corbella (Estiu de 1999)

49. Era de la finca de cal Martingala al "Clot Martell", any 1945

UN PENSAMENT

Dedicat a Josep M. Armengol Ballart i Rosa Iglesias Obrador

Cal que neixi l'amor
a cada instant,
amb aquestes paraules, el Josep M. i la Rosa
han fet junts un camí
que ara fa 25 anys van encetar.

Un camí desconegut, llunyà i ple de dreceres,
en el qual tots dos junts
han sabut conservar la unió
amb tots els seus familiars.

També han format un cercle
ara ja gran, dels seus amics,
que poc a poc
han anat construint.

Per aquest saber estimar
tots tenim avui la il·lusió
de donar-los-hi l'amor
que ells ens han ensenyat.

Per en Josep M. i la Rosa
que han fet junts un llarg camí
els queda molt per a gaudir,
encara amb més, empenta i força.

Per acabar, sols desitjar-vos
unes felices noces d'argent
plenes d'estimació, comprensió i lleialtat
i que a aquestes 25 flors
puguem afegir-ne moltes més.

Moltes felicitats!

Teresa Sahún Jové (Tardor - Hivern de 1999)

LES MANS

Com que d'aquest món tot m'interessa,
i tot ho miro amb molta atenció,
He observat una cosa que no hi pensen
gaire,
però que esta plena de perfecció.

Aquesta cosa que és tan útil
o que tenim tot els humans,
no sé si mai us en heu donat compte,
de la meravella que són les nostres mans.

Cada segon de la nostra vida
les nostres mans necessitem,
per treballar, per menjar i beure,
i per acariciar els que ens estimem.

Amb les mans, si o mireu bé
també ens podem expressar,
si d'algú no comprenem el llenguatge,
gesticulant amb les mans, ens posem a
parlar.

És amb un gest dolç i suau
quan al món arriba una criatura,
que la mare fa com un bressol amb les
mans,
per donar-li la benvinguda.

Si anem al teatre o al concert,
o assistim en algun esdeveniment,

ens posem a picar de mans,
per fer comprendre que estem contents.

Quan trobem un amic pel carrer,
per poder-li demostrar
que ens alegrem molt de veure'l
el nostre costum és de donar l'hi la mà.

Les nostres mans fan tot el que colem,
són dolces quan un infant volem acariciar,
i si fa alguna entremaliadura,
també serveixen per castigar.

Si a la nostra vida tenim problemes
i perquè ens ajudi, el nostre Déu volem
invocar,
tot naturalment les nostres mans s'ajunten
per demanar-li ajuda, i per poder resar.

I els que molts hiverns ja hem viscut,
quan les cames ens comencen a fallar,
quin servei que ens fan les mans,
per aguantar el bastó, que ens ajuda a
caminar.

Amb les nostres mans podem fer tantes
coses,
que seria massa llarg d'explicar,
però a mi, em sembla una cosa tan perfecta,
que aquestes quatre ratlles els hi he volgut
dedicar.

Adelina Montseny Corbella
(Tardor - Hivern de 1999)

LA NOSTRA PARLA

Que bonic és poder parlar
la llengua de la nostra Terra,
tant si tens vint anys com cent,
és la que trobes més bella.

Abans la parla dels pobles
semblava molt ordinària
anàvem dos dies fora vila...
i ja en parlàvem una altra.

A mi m'agrada molt el <<xipella>>
la llengua que parlem aquí,
en lloc de poble diem <<pobli>>
i tot o acabem amb la <<i>>.

És la lletra més senzilla
quan aprenem a llegir,
pensem amb un pal i un punt,
i ens recordem de la <<i>>.

Quan anem a comprar al mercat
demanem un kilo de <<cireris>>
i si ens diuen, què vols més?
doncs posim un quilo de <<peris>>.

Quan ens llevem al matí
<<aubrim totis lis finestris>>
i a la taula per dinar
<<pusem furquillis i culleris>>

A la brasa hi fem <<lis custellis>>
i a l'amanida hi <<pusem quatre aulivis>>,
un bon <<tragu>> d'ull de llebre
i per <<postris mandarinis>>.

Al <<vespri>> mirem <<lis portis>>
perquè quedin ben <<tancadis>>
i després anem al llit
perquè ja estem molt <<cansadis>>.

I de Pasqua què me'n dieu,
Eh! que <<vau>> menjar <<moltis monis>>?
n'hi havia per tot arreu
<<lis>> hauria <<cumprat totis>>.

Els aparadors n'estaven plens
de <<petitis>> i de <<grossis>>,
<<lis grossis>> eren molt <<maquis>>,
i <<lis petits>>, molt <<bonis>>.

<<M'agradi>> molt contar <<historiis>>
i aquí <<lis graciis>> vull <<dunar>>
al <<nostri>> grup, i al Gira-sol
perquè me <<lis>> deixen contar.

Amb els <<homis>> i <<lis donis, lis bajoquis i lis bledis>>
podríem fer tota una lletania,
però encara que la parla de casa ens
<<agradi>>,
no ens podem quedar aquí tot el dia.

Igual tots <<valtrus>> com jo
de la <<i>> molt temps podríem parlar
però <<totis lis historiis>>
ve un moment que s'han d'acabar.

Com veieu al matí al <<vespri>>
<<moltis lletris i>> fem anar
perquè és la parla del <<nostri pobli>>
i mai no ho hem d'oblidar.

Adelina Montseny Corbella
(Maig de 1999)

SEGUINT LES PETJADES

La dona de Solivella
amb pas ferm i decidit
ha donat a la nostra vila
un camí ple de sentit.

La seva veu ha alçat
sense fer gaire soroll.
Fetes les feines de casa
de nit, va a les reunions.

Tant les rialles esclatan
com es confonen els plors
sigui en treball o festa,
el millor és la seva unió.

Les que ahir eren filles,
mares i àvies avui són.
Les seves petjades deixen
per obrir un camí nou.

Mª Carme Crespi i Urgell
(Maig de 1999)

50. Concessió al Grup Cultural de la Dona, d'un accésit dels premis per a la Igualtat, 13 juliol 1989

51. Escursió del Grup Cultural de la Dona a la Fundació Miró, any 1989

A LA REVISTA GIRA-SOL

Arriba la primavera
resplendent, llueix el sol
celebrant vint anys d'existència
la revista Gira-sol.

Quan per primera vegada
es comença a editar,
amb no poques dificultats
la sabem prou valorar?

La dona de Solivella
lluïtadora sense parar,
descomptant hores de son
per les tasques d'organitzar.

En qualsevol de les festes
tant d'infants, com de gent gran,
els gegants, guarnint carrosses,
o la trobada al Tallat.

Palès al seu gran coratge,
que a tothom ha demostrat,
el <<Cicle de Conferències>>
és d'allò més interessant.

Gràcies al Grup Cultural
i a la Junta Fundadora,
que amb interès col·labora,
fent-ne un estudi global.

Tot fullejant la revista
ens assabentem de quelcom
del que passa al nostre poble
puig en ella se'n fa ressò.

Per als Solivellencs forans,
en té molt més valor,
n'és la llum, la missatgera
fent-los sentir més a prop.

I si ens manca la memòria
o alguna data ens volem recordar,
és... l'arxiu de Solivella
Orgullosos en podem estar!

Teresa Garcia Español
(Maig 1999)

52. Sant Isidre, maig 1999, Jocs Florals de la revista Gira-Sol Solivellenc

EL DARRER NADAL DEL SEGLE

Ja arribem a l'any dos mil
i és un gran esdeveniment,
perquè canviar de mil·lenni
no és una cosa gaire corrent.

Aprofitant aquesta ocasió,
us desitjo de tot cor
un bon Nadal, i un feliç Any Nou
molta salut, i molta sort.

Desitjo feliç any dos mil
a la família i a les amistats,
als del meu poble, i als de Montblanc
i als que estan sols i desemparats.

Als que estan amb la seva família
i als que no tenen amics,
als que tenen molta salut,
i als que estan malalts o deprimits.

A tots els del meu país,
i a tota la humanitat
perquè aquest nou mil·lenni,
ens porti a tots, pau, amor i felicitat.

Que arreu del món hi hagi alegria,
famílies unides i benestar,
i que als infants que tot ho aprenen,
els hi ensenyarem més, a estimar.

Perquè aquest darrer Nadal del segle,
sigui l'últim en que hàgim de pensar
que encara hi ha llocs que hi ha guerra,
i molts infants que no tenen menjar.

I que l'estrella que brillarà a Betlem
per anunciar el naixement a tothom,
porti tants missatges de pau i d'amor,
per poder escampar-ne per a tot el món.

Adelina Montseny Corbella
(Hivern - Primavera de 2000)

53. Solivellencs del tercer mil·lenni, 6 de gener de 2001

DEMANANT ALS REIS

Quan s'acosta la tardor,
els arbres es van despullant,
i comença a xiular el vent,
el sol, ja no és tant present,
i la nit es va allargant.

S'han acabat les vacances,
i també la natació,
tantes hores de juguesca,
i moltes nits a la fresca,
per aprofitar-ho millor.

De forasters, ja no en queden,
les portes es van tancant,
tothom se'n torna al seu lloc,
encara que amb mal de cor,
per continuar treballant.

Els carrers també respiren,
com un aire de tristor,
els infants són a l'escola,
preocupats a tothora,
per a prendre's la llissó.

És l'hora de mirar llibres,
i començar a llegir,
i escriure amb lletra ben clara,
per demanar les joguines,
als nostres Reis preferits.

Cal esperar que ens escoltin,...
si hem estat bons minyons,
en altres llocs de la Terra
passen fam i tenen guerra,
i han perdut les il·lusions.

Quants de bon grat canviarien
joguines per aliments?
o robes per canviar-se
i sostre que els soplugés,
si girem la vista enrere
quanta misèria veurem.

Jo voldria demanar-vos
estimats Reis d'Orient,
que no hi hagués drogoaddictes,
i trobin feina als parats,
pels malalts, una mà amorosa
que ningú li falti ajuda,
i menys un plat de menjar.

Si tot això fos possible
per aquestes dates, almenys,
porteu pau on tenen guerra,
i en moltes llars de la Terra
forà el millor regal dels Reis.

Teresa Garcia Español
(Hivern - Primavera de 2000)

EL BARRI DE GARDENY

Tal com és una casa amb poques finestres,
o igual com un poble que està murallat,
així eren abans els dos carrers del meu barri,
perquè al capdamunt, estaven tancats.

Per anar en altres llocs del poble, hàviem de
fer volta
i quan sovint jugàvem pel carrer els infants,
sempre el més petits a gardeny ens quedàvem
perquè darrere aquell mur, només i anaven els
grans.

Un dia " oh miracle!, el mur van fer caure,
i per aquella obertura aire nou vam respirar,
ara vèiem el camp, els pins i el coster,
i vèiem la carretera, i tot el que hi podia
passar.

A tots els infants de gardeny, allò molt ens
agradava,
aquell mur tant alt, per fi hàviem enderrocat,
els nostres carrers, ara ja eren com els altres,
i el barri de gardeny, ja no estava tancat.

Per obrir els dos carrers i el passeig al mig
i per sortir més be del poble, el mur van trencar,
si era més lleig, o més bonic, als infants no ens
importava
perquè fins a la carretera ara ja podíem anar.

Amb el temps, les coses han anat canviant,
i el que ara heu fet a mi molt m'agrada,
el passeig està molt bonic i ben arreglat,
tant per la gent gran, com per la mainada.

I una cosa que molt hem complau,
és el nom que en aquest passeig heu donat,
perquè em penso que el senyor Carles,
va ser un metge per a tots molt apreciat.

Que siguin els que siguin els que fan coses,
ho fan amb bona voluntat, tant ara, com
abans,
i a tots els que fan millores al poble,
els hem d'aplaudir ben fort, amb les dues
mans.

Ben segur que com sempre passa,
les coses que es fan, a tothom no poden
agradar
però jo, com a filla de gardeny, i veïna del
passeig
amb aquestes quatre ratlles, les gràcies us he
volgut donar.

Adelina Montseny Corbella
(Primavera - Estiu de 2000)

54. Veïns de "Gardeny" al carrer de Sant Antoni, sense sortida, any 1917

55. Passeig de "Gardeny" any 1965

ELS DIES CLARS

Amb el retorn dels dies clars,
la rosada fa plorar les roses,
que a poc a poc es van obrint,
i quan surt el Sol ja estan descloses.

Com si fes un miracle el Sol,
transforma en perles la rosada,
quan posa el seu raig tot daurat,
sobre la fulla ben mullada.

Damunt dels pètals de vellut,
les gotes d'aigua s'han quedat,
i els insectes amb un vol lleuger,
les beuen com si fos nèctar.

Els dies clars molt ens agraden,
perquè el trist hivern desapareix,
i el Sol que es lleva més de mati
de colors tota la terra vesteix.

Amb el retorn dels dies clars,
el nostre cor també s'alegra,
i si tot el camp té més colors,
vol dir que ja som a la Primavera.

Passen St. Isidre i St. Joan,
i la primavera ja s'ha acabat,
de cop i volta fa calor,
vol dir que l'estiu ja arribat.

El poble s'omple d'estiuejants,
perquè ja som al mes d'agost,
és temps de platges i de vacances,
i de celebrar la "Festa Major".

Els dies d'ahir bons o dolents,
es barregen amb els d'avui,
i la nostra vida anem vivint,
com un llibre que passem full a full.

Igual que els insectes voladors,
que busquen la vida al cor de les roses,
els dies clars ens fan reviure,
i ens donen més fe en totes les coses.

Adelina Montseny Corbella
(Estiu de 2000)

EN TEMPS D'ELECCIONS...

Per guanyar la confiança
dels nombrosos ciutadans
els polítics es descriuen
amb reformes municipals.

Propostes de tota mena
ens bombardegen el cap
oferint bonificacions
i millores de treball.

Amb no poca diplomàcia
l'un a l'altre es van insultant
-això és la democràcia-
que a dojo, té el personal.

Volent dir que no es disbauxa
tantes tones de paper...
a part de ser un ruc de càrrega
al nostre pobre carter?

No sé si el mítings ajuden
a triar del seu mercat
puig com en temps de rebaixes
l'oferta s'ha disparat!

Una butlleta, sols una
ha d'arribar a l'urna,
després, volem reciclar
perquè això ajuda a estalviar.

Jo crec que tothom té clar
a qui vol anar a votar
i eixa és la malversació,...
per aconseguir un país millor?

I no és cosa de broma
els milions que s'han gastat
seria més profitós
ajudar al necessitat.

Teresa Garcia Español
(Estiu de 2000)

COMMEMORACIÓ DEL 25è ANIVERSARI DEL GRUP CULTURAL DE LA DONA

Voldria comentar la festa
que tant bon resultat ha donat
per un merescut homenatge,
que no és obra de l'atzar.

Capdavantera molts anys
del nostre Grup Cultural,
Concepció Tarragó i Castro
va ser-ne el millor puntal.

Assoleix amb valentia
a mantenir uns vincles nous,
sap lluitar – pel que es proposa –
disposada sempre a fons.

Permeteu-me fer atenció
i felicitar un grup de joves,
molt traçuts treballant moltes hores
en fer uns Gegants no han dubtat.

La dona de Solivella
si el cosir és un art
prova d'ell han demostrat,
confeccionar llur vestuari
de la millor qualitat.

Coincideix bon encert
l'ofrena d'una campana,
que proclama als quatre vents,
tant plaers, com sofriments.

Una coral de prestigi
ens ha volgut visitar
varen cantar com els àngels!
deixant-nos bocabadats.

Eixes dades arrepleguen
nombroses autoritats,
bon dinar, cançons, poemes,
i ni presentador no mancà.

El projecte, ja és història:
abraçades, records, amiat,
és un somni fet realitat,
per acomiadar l'Any Jubilar.

Quin esforç el cor humà!
s'han complert els objectius
de tant llarga tradició
superant, sobrats motius.

En apropar-se a la Conca
i descobrir el campanar,
els veïns ens il·lusiona
sentir un nou repicar.

Molts fills de la població
vinculats al gran llinar,
els romandrà a la memòria
l'importància de lluitar.

Dona a conèixer la vila
el nostre Grup Cultural,

poden tenir millor nota
tots els deures que elles fan?

Participant a les Festes, agermana,
la terra que hem nascut, ens fa vibrar,
i retenir aquest Aniversari a la memòria
que gratament... mai podré oblidar.

Teresa Garcia Español
(Tardor de 2000)

56. Concessió del guardó "Embajadores de Solivella" a favor del Grup Cultural de la Dona, 12 d'agost del 2000

57. Els infants al bateig dels nous gegants Jordi Seré i Montserrat Marinada, 3 de desembre 2000

LA CAMPANA NOVA

El campanar del meu poble
era el més bonic de tots,
tenia quatre campanes,
que brillaven com el Sol.

La campana del "Sagrat Cor"
també porta el nom "d'Aurora"
i des de l'any mil nou cents setze,
del campanar és la senyora.

Quan les campanes tocaven,
amb atenció les escoltàvem repicar,
a vegades ens alegraven,
i altres ens feien plorar.

Un dia molt trist per a tots,
tres de les campanes es van emportar,
i l'Aurora sense les altres,
mai més com abans, no van poder tocar.

Després d'uns anys d'estar sola,
una altra campana hi van posar,
dedicada a Santa Maria
que és el nom més bonic que hi ha.

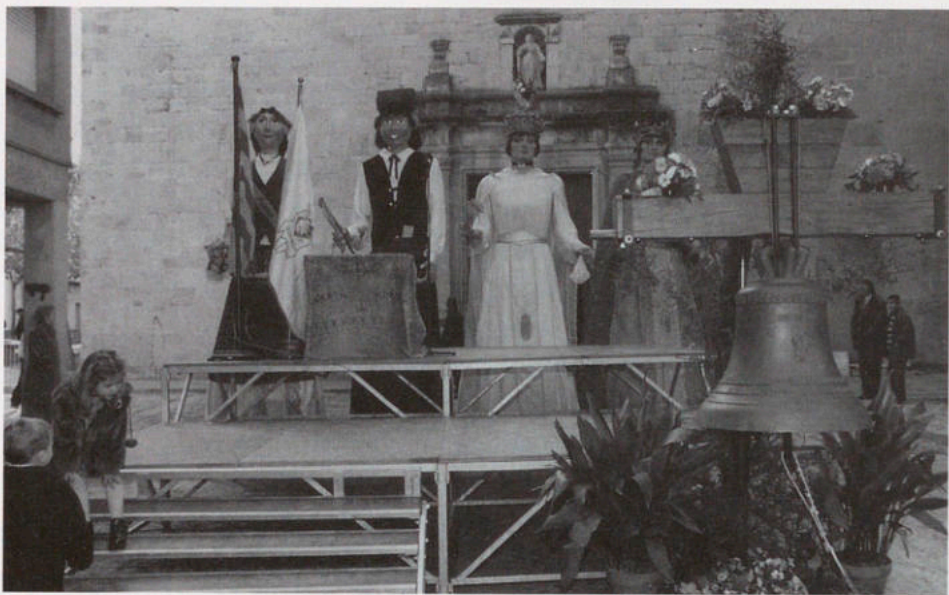
Però avui és dia de festa
perquè una germana els hi hem dinat,
i l'hem batejat d'un nom,
que per a tot el poble és molt estimat.

La nostra campana nova,
portarà el nom de Concepció,
la que va fundar el nostre grup,
i a tots ens ha fet molta il·lusió.

Ara, quan les campanes tocaran
per anunciar algun esdeveniment,
pensarem, és la Concepció que ens crida,
perquè anem a la festa, i ens alegrem.

Gràcies a totes les persones que amb tanta
voluntat,
han fet possible que aquesta festa cele-
brem,
perquè tots volem que el poble tiri enda-
vant,
i que de la Concepció sempre ens recorda-
rem.

Adelina Montseny Corbella
(Tardor de 2000)

58. Nova campana i nous gegants del Grup Cultural de la Dona, 8 de desembre de 2000

59. Concepció Tarragó presidenta del G.C.D. repicant la campana "Concepció", 8 desembre 2000

UN DIA...

Un dia... fred de gener
de casa varem marxar,
molt ploraven els teus ulls
quan la porta vas tancar.

Jo, era molt joveneta
i no comprenia res,
perquè plora tant la mare?
si un dia... ja tornarem.

Per camins i carreteres,
molts dies... vas caminar,
vas menjar el pa de l'exili,
molt amarg el vas trobar.

Tu, sols tenies un somni,
i era el de poder tornar
un dia... en aquella terra,
que la vida et va donar.

Un dia... gris de novembre,
d'aquest món te'n vas anar,
i aquell somni que tenies
no el vas poder realitzar.

Descanses en terra estranya
com tants altres exiliats,
i al damunt d'aquella terra,
dos rosers hi vaig plantar.

Un dia... de primavera,
tots florits els vaig trobar
un florit de roses grogues,
a l'altre, roses roges com la sang.

I quan les flors es barregen
damunt de la pedra blanca,
sembla que hi hagin estès
la bandera catalana.

Els colors d'aquelles roses
a tothom fan recordar,
que dessota aquella terra
i reposa un català.

Un català que volia
al seu país retornar,
perquè tu, la teva terra
sempre la vas enyorar.
Més quan va arribar aquell dia...
que tan de temps havies esperat,
eres ja molt lluny, no el vas poder veure,
per un món millor ens havies deixat.

Adelina Montseny Corbella
(Primavera - Estiu de 2001)

L'ESPECTACLE MÉS BELL

Sobre la terra jo crec que hi ha miracles,
trobem molt natural les coses que hi veiem,
una posta de sol, una pluja esperada,
o veiem cada dia, i ni ens en adonem.

Quin espectacle trobareu més bell
que la mar quan brilla com un mirall?
o quan enfurismada per una tempesta
les ones s'esclafen a la costa, fen un gran
terrabastall.

Que podeu veure de més bell sobre la terra,
que mirar sortir el sol quan be l'albada,
contemplar un cel de vellut blau guarnit
d'estels,
i al matí trobar el jardí, cobert de perles de
rosada.

O quan després d'un hivern gelat i cru
un matí trobeu els arbres coberts de fulles
verdes,
a dalt de cada pi, els ocells hi han fet un
niu
i a la finestra sentiu cantar les orenetes.

Penseu com el món seria trist,
si anéssim a passejar per la muntanya,
i no hi veiéssim cap cascada que saltés,
ni tampoc cap rierol d'aigua ben clara.

Totes aquestes coses que la natura ens
dóna

hem sembla que són les que més hem
d'apreciar,

les coses modernes també són d'agrair,
però les coses de la natura són les més
belles que hi ha.

I jo crec que ja me'n podré anar contenta,
perquè moltes coses belles sobre la terra
he vist,

si Déu hem vol, en aquell jardí florit del cel
a on diuen que tothom allí és feliç.

Adelina Montseny Corbella
(Estiu de 2001)

EL MILLOR NADAL

Quan repiquen les campanes
perquè Nadal ja ha arribat,
el cor s'omple d'alegria
vol dir que Jesús és nat.

Tal com repiquen a glòria,
tots els campanars del món
haurien de tocar a pau,
perquè fos feliç tothom.

De totes les coses bones
que tenim en aquest món,
n'hi ha que són indispensables,
però la pau, és la millor.

Perquè sense pau al món
res de bo no es construirà
si algú sembla coses bones,
la guerra les destruirà.

Si aquesta pau tan desitjada
per tot arreu arribés,
fariem un gran Nadal
amb torrons, cava, i molt més.

I els camins que van al temple
per celebrar el naixement,
s'omplirien d'alegria
i de cants d'agraïment.

Nadal seria festa completa
si la pau es fes realitat,
i esperant aquest gran dia
Bon Nadal per a tots vosaltres.
Molta salut, i felicitat.

*1r. premi a la lectura de les poesies de Nadal de 2001, de la Residència <<Llar Conca de Barberà>> de Montblanc.

Adelina Montseny Corbella
(Tardor - Hivern de 2001)

EL NADAL

Quin goig tant especial
en té la nit de Nadal,
per néixer l'Infant Jesús
en aquell humil portal.

No trià palaus luxosos,
ni pares molts importants,
ni tampoc robes precioses
per poder-lo visitar.

Enmig de tanta pobresa
i d'animals rodejat,
per demostrar-nos a tots
senzillesa i humilitat.

Guiats per una estrella,
tres Reis el van adorar,
els pastors tampoc hi falten
tot vigilant el ramat.

És dia de molta joia,
per celebrar-ho plegats,
tot contemplant, el pessebre
adorem Jesús infant.

Teresa Garcia Español
(Tardor - Hivern de 2001)

EL NOSTRE RACÓ

Tots voldríem tenir la felicitat
perquè és una de les coses que té més
valor,
i l'hem de cuidar com el jardiner cuida les
roses,
o com cuida les seves ovelles el pastor.

La felicitat és una cosa molt fugitiva,
perquè ningú la troba al mateix lloc,
els uns, són feliços viatjant sempre
i les altres quedant-se a casa, al racó del
foc.

N'hi ha que són feliços mirant un jardí ple
de flors,
d'altres quan veuen al matí sortir el sol,
molts, estan contents quan veuen caure la
pluja,
i alguns quan veuen els ocells emprendre
el vol.

Hi ha gent que sempre vol anar de festa en
festa,
perquè és l'única cosa que els fa disfrutar,
molts diuen que les festes els avorreixen
i que molt més disfruten quan poden
treballar.

El nostre món és molt gran
i sobre el nostre planeta hi viuen molta

gent,
però cadascú pensa a la seva manera,
i els uns dels altres, som bastant diferents.

Tothom té dret a pensar el que vulgui,
i tots podem ser feliços, viure i disfrutar,
mentre no fem mal als nostres veïns,
totes les opinions hem de respectar.

Però si fóssim raonables, hauríem d'estar
contents
de tot allò que la vida ens vol donar,
i sentir-nos be al costat de la família,
de viure amb pau al nostre poble, i poder-
nos estimar.

Perquè si pensem un moment amb totes les
tragèdies
que en molts llocs de la terra hi veiem
passar,
el lloc en que vivim, potser és un racó de
món,
però molts, perden la vida per poder-hi
arribar.

Adelina Montseny Corbella
(Hivern de 2001)

QUI POGUÉS ATURAR EL TEMPS!

Qui pogués aturar el temps
o bé tornar-lo endarrere
retornaria al passat
en que tenia una espurna esperancera.

Com un vaixell de somnis
s'endinsa en aquell profund horitzó
amb una lliçó als llavis
i una amistat que es recorda amb el cor.

Hem seguit el camí
pel qual ens ha guiat
i l'esperem seguir
avui tota l'eternitat.

Amb les parpelles tancades
recordo aquells moments passats
i una llàgrima és la que brolla
junt amb sentiments encisats.

Hem sentit la fortuna de tenir-la
i fixar els nostres esforços
a uns moments somiats
i tenim el desig de recordar-la
tota la vida al nostre costat.

Els records ens queden encesos
com una flama que mai s'apaga,
no ens diguem adéu sense esperança,

ja que hi ha un arreveure
fins la pròxima retrobada
amb els cors i els sentiments
que sempre estaran esperant-la.

* Poema que fou dedicat a la Josefina Solé el curs del seu comiat a l'escola de Solivella, de part de la seva alumna Sara Espinach.

Sara Espinach Iglesias
(Primavera - Estiu de 2002)

60. Josefina Solé Rossell amb els seus alumnes, darrer curs a Solivella

LA NOSTRA EXCURSIÓ

Un any més ens reunim
el nostre Grup Cultural
per fer l'excursió prevista
com ja és habitual.

És un motiu d'alegria
tornar-nos a retrobar,
sobretot amb les associades
del nostre poble, desplaçades.

Tot just pujar a l'autocar,
l'escala de rialles comença
garanteix gresca i humor,
fruit de bona convivència.

Doncs, les mestresses de casa
si ens ho volen valorar,
no oblidem les moltes hores
que dediquem a cuinar.

Permanent tot el sant dia
de la feina de la llar,
entre plats, netejar i roba,
i la que treballa fora
manté sempre un bon combat.

S'acosta la temporada,
els ceps, comencen a brostar
a pagès la vida és dura,

i al marit cal ajudar.
I no en som prou mereixedores
de fer una sortida a l'any?
amb pau i bona harmonia
i plena d'activitats.

Marxem de nostra rutina
i assaborim la comoditat,
assentem-nos tranquil·les a taula
que avui ens serviran el plat.

Aprofitem aquest esbarjo
admirades com cada any,
visitant grans meravelles,
gràcies... al Grup Cultural.

Teresa García Español
(Primavera - Estiu de 2002)

MELANGIA

Que lluny queden els records
de la nostra joventut
cal acceptar-ho, malgrat
la vida, ha de fer el seu curs.

Quan es tenen divuit anys
tot és de color de rosa,
i sospires amb afany
per trobar-te ben formosa.

Més, al formar una família
responsable t'has tornat
prou t'absorben la mainada,
i et trobes, del tot... lligat.

Els fills menuts donen feina
però, és del tot gratificant,
la mare el besa amorosa
mentre el pit, li està donant.

Arriba el temps dels estudis
i de casa han de marxar
per tenir millor futur,
ens sent un vuit, a la llar!

A l'acabar la carrera,
i troben per sort, treball
val la pena aprofitar-ho
això implica... viure a ciutat.

I al cercar companyia
com és de llei, a l'edat
els tres fills tenim casats,
i al poble, cap s'ha quedat.

A mida que passa el temps,
ja t'hi vas acostumant
a tenir la casa buida,
i els fills, desperdigats.

Tant sols els caps de setmana,
omplim la casa pairal,
quin goig dóna veure els néts,
si tenen el cor robat!

I què en farem de les terres
que fins ara hem treballat,
seguint l'orgull que tenien
els nostres avantpassats...?
No cal donar-hi més voltes,
el destí, ja està marcat,
sols ens queda l'enyorança,
de veure'ls ben aviat.

Teresa Garcia Español
(Estiu de 2002)

NITS D'ESTIU

Pluja d'estels, cants de grills
i perfums de la muntanya
són les nits del meu país
que vetlla la lluna clara.

Si sortiu a donar un volt
cap al tard, un jorn d'estiu
sembla que la terra dormi
i amb la fresca tot reviu.

Les orenetes joïoses
no paren mai de cantar
abans que sigui nit closa
ho volen aprofitar.

El sol que tan escalfava
fa poc que s'ha retirat
tornarà demà al matí
ara diu que està cansat.

Darrera de les muntanyes
la lluna estava amagada
perquè tingui companyia
ja surt la rata pinyada.

Si us pareu a descansar
alceu els ulls cap al cel
sembla un tros de vellut blau
sempre de milions d'estels.

Nits fresques del nostre poble
hi ha alegria i germanor
cel estelat, lluna clara
vol dir que és Festa Major.

Adelina Montseny Corbella
(Estiu de 2002)

LA SENYERA

Per què si mirem la senyera
només veiem el vermell?
És el color de la lluita,
de la sang, i de l'honor.
Però el groc, que també hi és,
sembla com un cap de blat,
que s'ha daurat sota el sol,
fins que arribin els segadors
que amb grans dalles segaran.
Mentre seguen, tot cantant,
el vermell de lluita i sang
es trona com les roselles,
i amb cançons d'amor i pau,
amb conveniència creixen junts,
groc i vermell i sota el sol,
converteixen les valls i les muntanyes,
els rius, la sorra i el mar,
en un lloc, de convivència.
CATALUNYA
un país d'honor i pau.

M. Rosa Sirvent Miranda
(Estiu de 2002)

ELS CASTELLS VOLEN REVIURE

Els castells abandonats
estan ben quiets dalt dels cims,
com si fossin sentinelles
que guarden les muntanyes i els pins.

De les seves finestres buides,
un ocell, de tan en tan empren el vol,
però no hi ha ningú que es miri les valls,
per veure al matí sortir el sol.

El vent que entra per les xemeneies
fa grinyolar les velles portes,
però amb la música que fan,
només ballen les fulles mortes.

Les pedres que encara i queden,
amb nostàlgia, es recorden del seu passat,
quan hi havia sempre balls i festes,
i tot estava guarnit, i enllumenat.

Ara els castells estan sols i tristos,
tan sols les rates pinyades surten d'allà a
les nits
també i viuen òlibes i xibeques
i algun fantasma que es passeja a cada pis.

Però encara n'hi ha molts que resisteixen,
i guarden una mena de majestat,
sembla que ens volen recordar a tots

nosaltres,
l'esplendor que tenien en el seu temps
passat.

Adelina Montseny Corbella
(Tardor - Hivern de 2002)

61. Portalada del castell de Solivella, any 1976

LA "ROSA" PER SANT JORDI

Tot cofoi he anat ha comprar la rosa
per entregar-li a la meva estimada,
...el cor amb batega...
ple d'una eufòria extraordinària.

Altres persones he vist que la portaven,
de cop, el món m'ha semblat diferent.
Es l'amor que no s'emporta el vent...
...i que dura eternament,
per gaudir-ne joves i grans que estimem.

M. Isabel Civit Porta
(Tardor - Hivern de 2002)

EL PESSEBRE

Es temps de fer el pessebre
són les festes de Nadal
les figures, el portal,
i aquell nen Jesuset
que si te'l mires bé et dirà
com anem? Ja torna a ser Nadal
El pessebre és...
Molts records, molts sentiments;
sempre ha estat entre nosaltres
per les festes de Nadal.
Els aneguets, els pastorets,
un pescador que per canya
porta un escuradents.
Un pont que es massa gran,
paper de plata pel riu i un caganer petitet
que està molt amagadet.
El suro per fer muntanyes
la molsa per fer la vall.
Els reis mags estan contents
per un cel tan ple d'estels.
Al portal el burret i la vaqueta,
la Verge Maria i Sant Josep
en mig de la palla
ha nascut el Jesuset.
Quan es torna a fer el pessebre
per les festes de Nadal,
sembla que tornin a casa
tots els que se'n van anar.
El pessebre dins la llar per les festes de

Nadal
són records, són sentiments
és alegria, i saber de perdonar
i també molt d'estimar.

BONES FESTES I FELIÇ ANY

M. Rosa Siryent Miranda
(Tardor - Hivern de 2002)

LA FONT DE LA PLAÇA (II)

Però, un any en tornar al poble,
una persona molt contenta en va dir:
ves a la plaça!
que tindràs grata sorpresa.

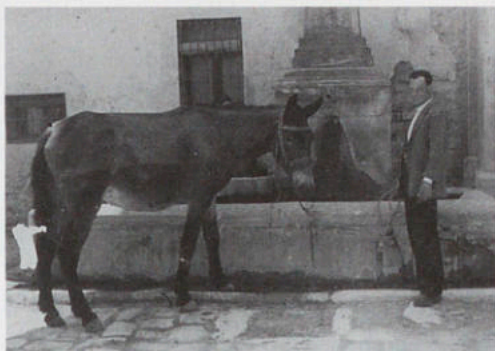
Quan vaig arribar-hi
el cor en feu un gran batec
ja que la sorpresa era bona,
la font novament era al seu lloc.

Per fi!, unes persones
havien entès més be les coses
perquè una plaça sense font,
és com un jardí sense roses.

Ara vaig a la plaça algun matí,
tot hi que no hi hagi l'abeurador,
el raig d'aigua de la font,
com en el temps de meva infantesa
sembla que encara canta la mateixa cançó

Adelina Montseny Corbella

. La font de la plaça Major fou construïda els anys 1859-1860. L'any 1967 es desplaçà al passeig de gardeny, actualment del Dr. Carles Balaguer. Amb motiu d'una millora en aquell lloc, tornà a la seva plaça de naturalesa després de 35 anys d'absència, era un 29 de desembre de 2002.

62. Maties Anglès Masalias, abeurant
a la mula, maig 1957

64. Plaça Major, any 1967

63. Plaça Major amb Casa de la Vila i font, any 1960

65. Recuperació de la font de la Plaça Major,
29 de desembre de 2002

SANT JORDI I LA PRIMAVERA

Quin esclat de llum i flors
de totes formes i colors!
Tinc ganes de cantar i amors
per a tothom, pels feliços
i pels qui tenen dolors
si jo pogués els diria:
es primavera, sabeu?
Sortiu, sortiu, per tot arreu...
ES SANT JORDI!
festa de llibres, perfums i flors.

Aniré a comprar un llibre
serà per al meu amor
ell em comprarà una rosa
tan vermella com el cor.
Demanem? I per que?
Per la salut... ja ho sabem
per la pau, tan de bo!
Es primavera SANT JORDI!
temps de flors i de colors,
lluitem amb totes les forces
per la pau i per l'amor.

M. Rosa Sirvent Miranda
(Hivern - Primavera de 2003)

ELS CÀNTIRS DE LA ROSITA

Si voleu beure amb un càntir
a Solivella heu d'anar,
perquè de càntirs al nostre poble,
mai no ens en podran faltar.
Aneu un dia a ca la Rosita
i a cents els podreu trobar,
arreu n'hi ha de tots colors
i contesta ella, us els mostrarà.
No hi aneu qualsevol dia
perquè molt ocupada està,
menys els dimarts, i els diumenges,
es a la pastisseria a vendre el pa.
Només al passar la porta
no sabreu cap a on mirar,
perquè de càntirs i càntirs,
arreu a on mireu n'hi ha.
N'hi ha un que sembla un duro,
i un altre que sembla un camell,
per més que busqueu tot el dia
no en trobareu cap de parell.
Té càntirs de tot Espanya,
i n'hi ha alguns de molts antics,
però tant els moderns com els altres,
tot els trobo molt bonics.
Li va regalar un dia un càntir
un familiar estimat,
i allà va començar aquesta aquesta afecció,
que mai més no l'ha deixat.
La seva casa és com un museu
molt agradable de visitar

perquè de càntirs com els de la Rosa,
en pocs llocs en podreu trobar.
Si mostréssim aquests càntirs
al museu d'una ciutat,
sempre tindrien visites,
i estarien molt admirats.
A voltes ens n'anem molt lluny
per poder veure meravelles,
peròensem que als nostres pobles
també hi tenim coses molt belles.
I una d'aquestes coses
són els càntirs de la Rosita,
si no els heu vist val la pena
d'anar-hi a fer una visita.
Digueu-ho als vostres amics,
perquè és una cosa cultural,
i això per un petit poble,
jo crec que és un gran regal!!!

Adelina Montseny Corbella
(Hivern - Primavera de 2003)

LA MAR ENDOLADA

Un vaixell ple de petroli
al mig de la mar s'ha enfonsat,
i tan la mar, com els ocells,
vestit de dol s'han posat.

Porten el dol de les coses
que el petroli ha destruït,
de milers d'ocells que ahir volaven
al mig d'estols, cantadors i divertits.

Porten el dol de milers de plantes,
que a causa del petroli han mor
les plantes que servien de refugi
a peixos de tots els colors.

La mar tranquil·la o enfurismada
sempre de gala es vestia,
amb un gran mantell de plata,
quan la lluna, a les nits apareixia.

Les ones corrien joioses,
i les roques abraçaven amb dolçor
els hi oferien un collaret d'escuma,
que el sol pintava de rosa, i d'or.

Ara el collaret és negre,
perquè les roques també porten dol,
i l'escuma que corria al damunt de les ones,
com si estigues morta, ha caigut al fons.

La mar abans era blava
i ara negra s'ha tornat,
ha quedat un rastre de mort,
allà a on el vaixell ha passat.

Per això ara porta un mantell negre
com una mare endolada,
perquè l'hi han mort totes les belles coses,
que a dins del seu cor portava.

Adelina Montseny Corbella
rimavera - Estiu de 2003)

EL MUSEU DEL CÀNTIR

Si disposeu de temps lliureu
i un agrada passejar
val la pena visitar
el poble de Solivella
(Conca de Barberà).

Qualsevol lloc és bonic
per trobar-hi el seu encant,
més, al carrer dels Llorac
allí al seu domicili
un museu hi han dedicat.

La nostra protagonista
és, Rosa Iglesias Obradó
puig ella per els càntirs
a l'igual que el seu marit
en tenen gran afecció.

Com que l'aigua és font de vida
el càntir es va inventar,
essent l'estri per excel·lència
present a totes les llars
mes aviat desapareixent
al tenir aigua corrent.

El tema és força apreciat
doncs, tothom qui l'ha visitat
a part de tan gran varietat
pots admirar cents de càntirs
i et quedes, meravellat.

El valor de la cultura
és difícil mesurar
i per totes les persones
que no es pugin desplaçar
connecteu-vos a Internet
mitjà que no té fronteres
i molt fàcil de trobar.

Puig l'interès que desperta
traspassa l'horitzó
ja que inclusiu de l'estranger
han demanat informació
fent comentaris de gran ressò.

I no saps si per antiguitat
o valorar el més preuat
el cas és que eixa experiència
ens convida a pensar...
com és possible que amb tants,
no s'hi ha cap de germà?

Amics meus, us felicito,
per tot aquest bé de Déu
que amb esforç heu aplegat
i gràcies per enriquir el poble
d'un somni, fet realitat.

Teresa Garcia Español
(Estiu de 2003)

ENYOR

Si em busques...
em trobaràs.
No t'allunyis,
no t'amaguis...
sóc aquí, prop teu
però a vegades,
masses vegades
sembla que em diguis adéu.
Tu, m'estimes...
però... dins teu hi ha enigmes.
Treu-te'ls i busquem
o... fes-te el trobadís
perquè ambdós sabem
que d'il·lusió de fondre'ns
en l'abrassada i el bes immens
és el que més desitgem.
Si em busques,
si m'estimes
aquí em tens.
I jo, sense dubte
ni tu, sense enigmes
farem que l'amor sigui etern.

M. Isabel Civit Porta
(Estiu de 2003)

DEDICAT AL PESSEBRE VIVENT DE ROCAFORT DE VALLBONA

Per les festes de Nadal
va néixer el Deu de bondat
i aquest temps ens fa reviure
tendresa dins de la llar.
Molts preparem el pessebre
tradició ben popular,
com missatge que renova
i ens convida a meditar.

Volem saber on es troba
un pessebre vivent
que és digne de visitar?
a Rocafort de Vallbona,
crec que us pot interessar,
puix el seu bell contingut
no és fàcil d'imaginar.

El seu entorn es perfecte
per poder-nos ofrenar
els diferents quadres bíblics
que s'hi van representant.

No manquen arcades de pedra
als estables i cellers
ni tampoc bigues de fusta
en qualsevol del seu indret.
Tota la vila es transforma
per adorar l'infantó
desafiant la nit fosca
i envoltada de gelor.

No oblidem els personatges!
impressiona contemplar
com tots ells es converteixen
en figures celestials,
i els passatges evangèlics
són dignes de ser lloats.

Gran esforç per tot un poble
que no dubta en treballar
descomptant hores de son
per les tasques organitzar,
tenir cura del muntatge
en el més petit detall.

La tradició ja és un èxit
per ser capaços d'emocionar
i poseu la mel als llavis
a tothom que el ve a visitar.
Sigui lliçó vostre exemple,
any rere any d'il·lusió,
puix, de les nostres contrades
a Rocafort de Vallbona
donen vida...
al pessebre millor.

Teresa Garcia Español
(Tardor - Hivern de 2003)

UN ESTEL ENS HO VA DIR

Una nit d'hivern, molt negre i molt freda,
tot era tan fosc, no veia el camí
quan de cop i volta, igual que un miracle,
al mig del cel negre, un estel va sorgir.

Era tan brillant que tot ho il·luminava,
amb la seva claror vaig trobar el camí,
semblava que em parlava i em feia senyals,
i sense pensar-ho l'estel vaig seguir.

El seu rastre lluent molt lluny em guiava,
cap a un petit poble, allà a l'orient,
com més m'hi apropava molta gent trobava,
anaven a Betlem a esperar el naixement.

L'estel ens contava que un infant vindria,
que al seu cor tot era tendresa i dolçor
i que arreu del món molts el seguien,
per omplir la terra, de pau i d'amor.

L'Infant va venir dins d'una establia,
i ens deia que tots ens havíem d'estimar.
que tots érem germans, fills del mateix pare,
però no ho volíem creure, no el vam escoltar.

Al món que ara som, molt queda per fer,
però mai l'esperança no hem d'abandonar,
perquè un estel ens va dir ja fa dos mil anys,
que un dia,... de pau i d'amor el món s'omplirà.

Adelina Montseny Corbella (Tardor - Hivern de 2003)

ENYORANÇA

Vaig marxar de Catalunya,
sense pensar en l'enyorança;
Quelcom m'allunyava,
se'n fa un nus,...
sens, saber el perquè,...
amb quedà, sense la parla.

Tinc el pensament,...
en les muntanyes,
la vall, els rius... mar i platges.
Com vaig poder marxar,...?
sense pensar en l'enyorança.

Aquelles festes,...
de capgrossos i gegants...
i gent ballant la sardana.
Per què us vaig deixar...?
sense pensar en l'enyorança.

Enyorar-se de la terra,
és enyorar la mare,
que l'has deixat allà lluny,
amb l'estaca,... al cor clavada.
No sé el perquè et vaig deixar,
sense pensar en l'enyorança.

He de tornar a Catalunya,...
estic morint de tristesa,
lluny de la terra estimada.

No sé el perquè et vaig deixar,
sense pensar en l'enyorança.

Quan torni a trepitjar, Catalunya,
la meva terra estimada,
li faré una abraçada,... tan forta!

Com les abraçades... que es fan,
quan retrobes a la mare.

No sé el perquè et vaig deixar,
sense pensar en l'enyorança.

M. Rosa Sirvent Miranda
(Hivern - Primavera de 2004)

PETJADES

Caminava per les muntanyes i les valls,
deixant les meves petjades,
damunt la pols dels camins.

De sobte;... dues altres petjades;
anaven al meu costat;...
em portaven al Tallat,
i no vaig voler escoltar.

Marxant tot sol;...
cada vegada que queia,
més trista tenia l'ànima
i més nafres dins del cor.

Tot arribant davant teu,
dolça Verge del Tallat!
amb dues petjades marcades,
damunt la pols del camí.

Vaig alçar els ulls, per dir-te...
Mare de Déu del Tallat!
per què m'has abandonat?

Em vas mirar dolçament,
dient-me, les petjades de la pols,...
no són teves sinó meves.

T'he agafat entre els meus braços,
per curar-te... altra vegada,
a caminar per la vida.

M. Rosa Sirvent Miranda
(Primavera de 2004)

PELS 25 ANYS D'HEREUS I PUBILLES

El dia de Sant Isidre,
al poble de Solivella
per celebrar el Sant dels pagesos
fem una festa molt bella.

De tapissos de tots colors
les carrosses van guarnides,
plenes d'infants molt contents,
vestits de catalans, amb espadenyas i
barretines.

Perquè aquell dia també
és la festa dels infants,
que s'ho passen d'allò més be,
tant els menuts com els grans.

I perquè la festa fos més bonica,
ara fa vint-i-cinc anys,
que un hereu i una pubilla van escollir,
per representar a tots els infants.

Semblen el rei i la reina,
i ho fan amb molta serietat,
només els hi falta la corona
per semblar-ho de veritat.

Els primers que ho varen ser
ara ja es poden preparar,
perquè d'ésser hereu i pubilla,
prompte als seus fills tocarà.

Es el nostre Grup Cultural,
que sempre aquesta festa ha organitzat,
i per cuidar-se de tants menuts,...
no els hi falten mal de cap.
I per aquesta festa tan alegre,
als que l'organitzen les gràcies vull donar,
felicitats a tots els hereus i pubilles,
i que per molts anys la puguem celebrar.

Adelina Montseny Corbella
(Primavera de 2004)

66. Festa de la celebració dels 25 anys d'Hereus i Pubilles Infants, 16 de maig de 2004

VINT-I-CINC ANYS

Avui estem reunits
per celebrar un gran esdeveniment,
els vint-i-cinc anys de la nostra associació,
i veiem que estar jubilat, no està malament.

Perquè fer-se vell, crec que no vol dir
que tot en aquest món ja esta acabat,
i que no ens hem de posar tristos,
si uns quants anys més han passat.

Si la vellesa porta penes,
també ens porta algunes il·lusions,
cases els fills... venen els néts,
i ara tens temps d'anar a córrer món.

Encara que quan vas al camp
estàs més temps per arribar,
i que quan ve la "Festa Major"
tens menys ganes d'anar a dansar...

Fas amb il·lusió algunes coses
que el molt treballar et va impedir,
tal com fer uns bonics viatges,
que mai no vas poder fer ahir.

Hi hem de pensar sense melangia
a l'hivern que ja tenim a prop,
doncs encara podem fer moltes coses,
perquè tenim molta joventut al cor.

Ara ja fa vint-i-cinc anys
que la nostra associació existeix,
la nostra "llar" és un xic petita
però de tant en tant, tothom s'hi reuneix.

Hi esperant que d'aquí a un temps
tindrem un local més gran,
celebrem aquesta festa,
desitjant, que tots ho puguem fer molts
anys.

Adelina Montseny Corbella
(Estiu de 2004)

PEDRA SOBRE PEDRA

Pedra sobre pedra
il·lusió i treball.
Pedra sobre pedra
pedra i unes mans.

L'humil i sòbria pedra
esdevé immensa i gran
quan aixopluga i abriga
al pagès arreu dels camps.

Pedres que guarden silenci
prop del margs
enmig dels espais;
la seva estructura ens recorda
una cultura ancestral,
i les arrels de nostra història,
que amb emotiu silenci
arriba a les nostres mans.

Josefina Solé Rosell (Estiu de 2004)

67. Construcció de pedra seca partida "Els Planots", octubre 2005

PER A TU MARIA

Quan dic el teu nom... MARIA,
em sembla que tinc la boca plena de mel,
quan dic el teu nom... MARIA,
al meu cor, hi entre un tros de cel.

Arreu del món ton nom és glòria,
Maria, nom universal,
i tots els humans el coneixen
perquè és un símbol i un ideal.

Quan dic el teu nom... MARIA,
em sembla sentir una cançó,
i he d'escriure el que per a tu sento,
perquè el teu nom, em fa molta il·lusió.

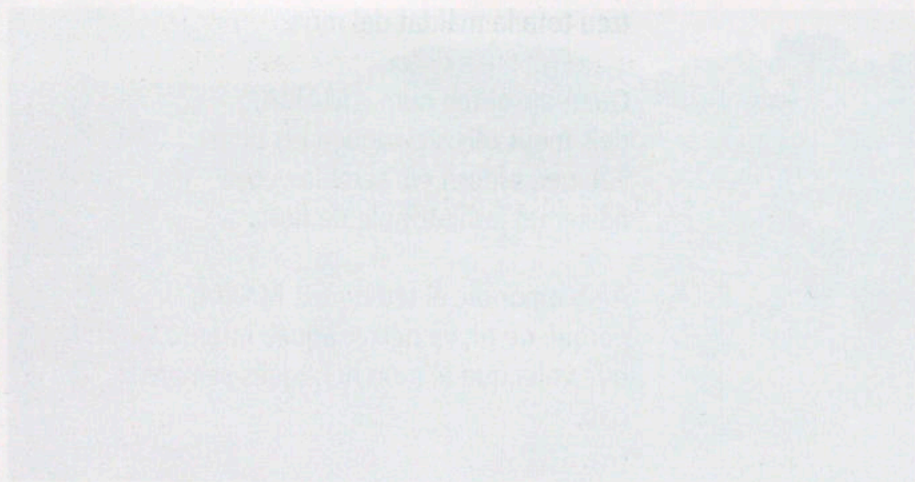
Quan dic el teu nom... MARIA,
sembla que veig passar un colom
que amb el vent de les seves ales,
treu tota la maldat del món.

Quan dic el teu nom... MARIA,
dels meus ulls s'eixuguen els plors,
i al meu entorn em sembla veure
néixer un jardí, tot ple de flors.

Amb amor dic el teu nom... MARIA,
perquè de tu, va néixer aquell infantó,
que volia que al món hi hagués sempre
pau,

tranquil·litat i estimació.
Per això el dia de Nadal
quan celebrem el seu naixement,
a tu Maria, et vull donar les gràcies,
per ser la mare, de l'Infant que tots hono-
rem.

Adelina Montseny Corbella
(Tardor - Hivern de 2004)

127. Comentari de poemes recollits a "Els Poemes", octubre 2025

GLÒRIA A DÉU A LES ALTURES

Una fulgent llum cristal·lina
esquinça les ombres de mitjanit,
i a la claror d'una foguera
la Verge i Sant Josep, estaven arrupits.

La palla del pessebre s'il·lumina
brillant com un estel a l'infinit
i l'escalfor de la establia
abrigarà a l'infanto tant freda nit.

Pastors amb panderetes fan gatzara
per festejar aquest esdeveniment,
pau als homes és la Bona Nova
neix en el silenci d'una cova
celebrem-ho avui, familiarment!

Lloem d'un cap a l'altre de la terra,
al nostre salvador,
tot demanant-li que cessin les guerres
doncs, colpeix el cor tanta destrucció.

Teresa Garcia Español
(Tardor - Hivern de 2004)

ANY NOU, VIDA NOVA...

Al començar el nou any
voldríem rectificar
i corregir algun defecte
com el conte que us vaig a explicar:

La Gallina dels ous d'or
una gallina
ponia un ou d'or
al seu amo cada dia.
Més ni en tanta riquesa
no estava content i pensà...
perquè un ou al dia haig d'esperar,
si això és una mina d'or,
val més matar la gallina i disposar del
tresor?

L'avarícia el va temptar,
el ventre, va escorcollar
però... que va passar,
doncs, al morir la gallina
va perdre l'ou
i per descomptat, no trobà la mina.

Quantes persones, gaudint del suficient
no estan contents del present,
i sense escrúpols i pocs mesos
volen viure com marquesos,
però somiant contar els milions
es troben al carrer, sense mitjons.

Aprenem d'aquest verset,
qui tot ho vol... tot ho perd.

Teresa Garcia Español(Hivern - Primavera de 2005)

PIRINEU

Vaig passar pel pirineu
a finals del mes d'abril,
per la festa de Sant Jordi
i tot estava florit.

Els colors eren tan vius
vermell,... groc,... blau i lila,
semblava que algun pintor
els acabés de pintar.

Els poms grocs de la ginesta
i les flors rosa del timó,
florien muntanya amunt
semblaven una processó.

Vaig arribar a dalt del cim
allà on canta sempre el vent,
tot era flors i herba verda
com les catifes d'orient.

I el Canigó ple de neu
al mig de tantes floretes,
brillava al damunt de tot
com un gran pastís de festes.

De muntanyes altes i verdes
en trobareu en altres llocs,
però al nostre pirineu
és el més bell i majestuós.

Adelina Montseny Corbella (Primavera de 2005)

AMOR MÉS SINCER

Mare, quan al món venia
sentia bategar el teu cor,
i els batecs que jo escoltava
ja em deien tot el teu amor.

Tu que em vas donar la vida,
i m'has fet fer gran poc a poc,
ara que ja entenc les coses,
també et vull dir el meu amor.

D'amor com el d'una mare
no n'hi ha cap més al món,
és com una llarga trena,
trenada amb milers de flors.

Hi ha flors roses i blanques,
d'altres plenes de dolçor,
i si n'hi ha alguna d'amarga,
l'endolceix sempre el teu amor.

Mare,... sempre que jo amb tu penso
tinc com una pena al cor,
quan al teu costat estava,
no et vaig tornar el teu amor.

Els fills troben natural
l'amor que els hi dona una mare,
i no en coneixen el preu,
fins que al seu torn, ells son pares.

Així va seguint la vida,
i molt de pressa passen els anys,
un dia els pares són avis,
i ja son homes els infants.

Però fins al final de la vida,
sempre ens hauríem de recordar,
que com l'amor d'una mare
cap més no en podrem trobar.

Adelina Montseny Corbella
(Primavera de 2005)

LA FESTA DELS JUBILATS

A l'Esplai del Pensionista
avui fem Festa Major,
i per començar bé el dia
el nostre senyor rector
ens ha fet missa solemne,
essent l'essència millor
l'església del nostre poble,
on bona part dels assistents
i hem, rebut els sagraments.

Després la nostra mainada,
amb la deguda atenció,
escolten poemes i contes
ben plens d'imaginació,
i avis i néts recordarem
que eixa sortosa experiència
mai oblidarem.

Dono un cop d'ull, tot seguit,
veure la gent contenta i animada,
dona ànims i eleva l'esperit
ja convé marxar un xic de la rutina,
i conversar amb els companys
les vivències d'uns quants anys.

Com la immensa majoria
a la nostra edat,
els fills ja han volat...
per tant, quantes hores les dones
passem soles a la llar?

Així amb ambient de festa
celebrem un bon dinar,
i m'adono que els jubilats
tenim un ventall de possibilitats,
si la salut ho permet
un dia complert d'esbarjo
gaudir-ne és tot un encert.

Doncs bé, amics i amigues
avui llencem el davantal
sentem-nos tranquils a taula
que al Restaurant Sant Jordi
ens serviran com cal.

I per cloure la jornada,
que millor que una sessió
de ball de Festa Major,
poseu-vos les piles i a ballar!
que una escuma d'il·lusió
val la pena aprofitar.

Abans d'acomiar-me
permeteu-me una felicitació
a tots els capdavaners
per la bona organització.
Només ens resta esperar
que amb tant bona germanor
l'any següent puguem tornar.

Teresa Garcia Español
(Estiu de 2005)

QUAN ELS RECORDS PARLEN... (EL SAFAREIG)

Ara penso en un record
que el tinc ben viu i present,
tot i quasi quaranta anys
no l'esborro de la ment.

Era cosa quotidiana
anar al safareig a rentar,
i amb nadons o malalts
no te'n podies lliurar.

Arrossegar tanta càrrega
ja era habitual,
i també tot fen bugada
t'informaves del que passava
al poble en general.

Les inclemències del temps
era factor important,
ja que amb l'aigua gelada
et rabiaven les mans.

Mes, era nostra tasca
i ho teníem ben clar,
per dissort, la roba bruta
de vacances mai en fa.

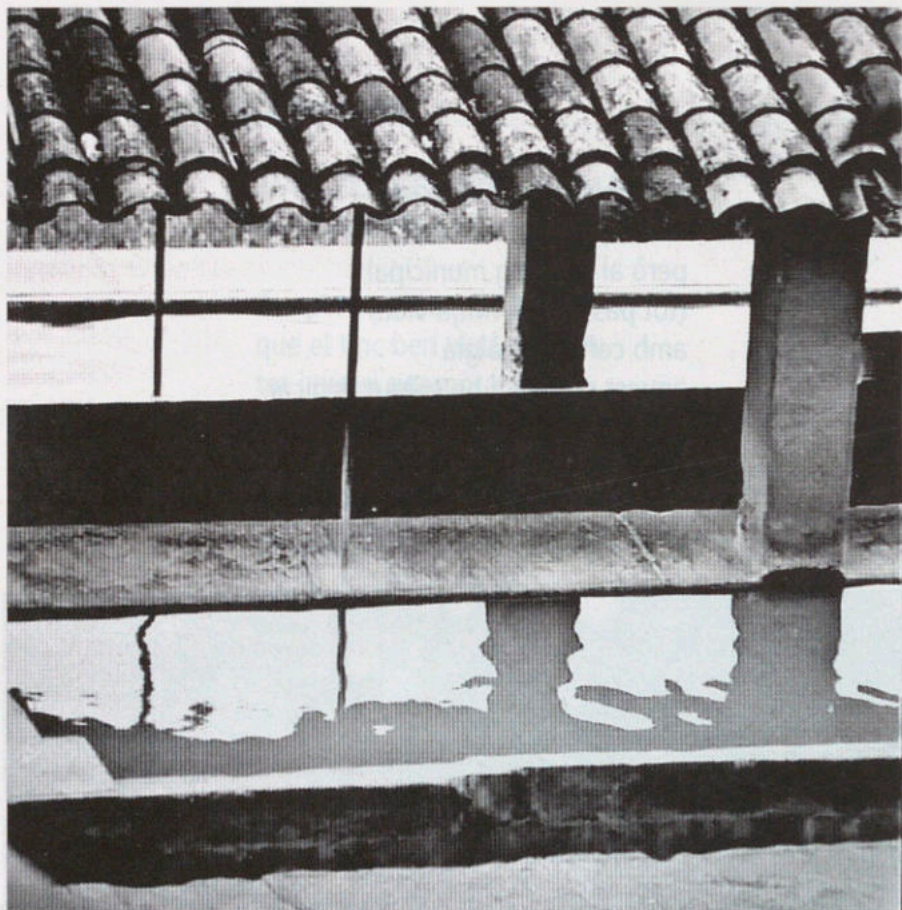
També hem de reconèixer
que era lloc de germanor,
i jo marxava satisfeta
d'emportar-me una feina ben feta.

Ja sé que és una delícia
la màquina de rentar...
però al safareig municipal
(tot passant-hi mitja vida)
amb certa nostàlgia
aquest poema li he volgut dedicar.

Teresa Garcia Español(2005)

68. Rentador de Cal Rius (avui Cal Negret). Les dones del Cal Martingala rentant roba, estiu 1950

69. Rentadors públics de Solivella, any 1976

70. Rentadors de Solivella, any 1982

LA FLOR DE SOLIVELLA

Hi ha una flor al nostre poble
que ja fa molts anys que han sembrat,
i tant si plou com si fa sol,
aquesta flor, mai no s'ha assecat.

Les seves fulles no són verdes,
però encara són més boniques,
perquè quan entra a les nostres cases
del poble, ens porta les notícies.

N'hi ha de tots els colors,
de roses, de blaves, de blanques,
de nadons i de comunions,
i d'amor totes daurades.

També n'hi ha alguna de grisa
perquè un amic ens ha deixat,
i encara que tinguem molta pena,
vol dir, que és la vida que ha passat.

Però tots estem molt contents
quan el GIRA-SOL arriba,
perquè ens porta les notícies del poble,
encara que n'hi hagi alguna de trista.

I ara que ja fa vint-i-cinc anys
que d'aquesta bella flor hem pogut disfrutar,
vull felicitar al Grup Cultural,
i a tots aquells que amb el seu esforç,
han fet que el seu quart de segle podem
celebrar.

Adelina Montseny Corbella
(Tardor - Hivern de 2005 - 2006)

71. Els infants celebrant els 25 anys de la revista Gira-Sol Solivellenc, 26 de novembre 2005

TAL COM SOM... TÉ REMEI

Molt han canviant les coses
en la nostra societat,
ja sabem que l'home és feble
i el jovent poc participa
de la missa dominical.

Potser ens preocupa massa
la imatge del "que diran"
i el neguit de ser-ne burla
de la vida religiosa,
si la fe no és fervorosa
i no ens sentim prou convençuts,
doneu-nos Senyor ferma ajuda
per allunyar les inquietuds.

L'influx de la televisió,
és un fet determinat,
mestres d'escola i companys
són un mitjà excel·lent
per enfortir nostra ment,
tal vegada malaltissa.

Feu-nos trobar una resposta
amb llenguatge engrescador,
i renovar el compromís
per créixer bona llavor.

Si de pena el cor gemega,
elevem els ulls al cel...
doncs fem que el nostre jovent

es mantingui sempre ferm,
i amb males companyies
no es vengui l'enteniment.

Si ens sentim acovardits
davant d'un mar turbulent,
si una paraula ens consola
i ens convida a meditar,
si a bon port... trobem refugi,
segur que sabrem lluitar.

Teresa Garcia Español
(Tardor - Hivern de 2005 - 2006)

EL MILLOR REMEI...

Els avis són un tresor
que deuríem respectar,
necessiten molt d'amor
comprensió i seguretat.

Un esglaó de la vida
que ens convida a meditar
i reconèixer amb certesa
que som... els ancians del demà.

I si consell necessites
l'avi te'l donarà
doncs, amb la seva experiència
bona resposta trobarà.

Bondat, bellesa, atractiu
foren en un temps passat,
infants de cor juganer
i jovent d'un dia llunyà.

Herois, de vida amagada,
lluitadors fins a morir,
per deixar-nos una herència
que no sabem agrair.

Si la llengua és un problema
per entendre als immigrants,
no cal saber idiomes
per endevinar les formes
d'un tracte tendre i cordial.

Les bones paraules guareixen
i són el millor remei,
perquè, sentir-se estimat...
és un llenguatge que tothom entén.

Teresa Garcia Español
(Primavera de 2006)

RECORDS D'UN EXILI

Quan vaig passar la frontera
les muntanyes eren blanques,
la neu anava caient,
com si fos llàgrimes glaçades.

Cansats, afamats i tristos,
tots fugíem de la guerra,
aquell guerra entre germans
que assolava la nostra terra.

Deixàvem el nostre país
amb el cor ple de dolors,
i quan veiem els avions
els infants tenien por.

Moltes... deien que no podien
que els deixessin morir allí
amb els ulls tant plens de llàgrimes,
que no veien ni el camí.

Jo, moltes coses no les comprenia
perquè tenia pocs anys,
i si m'escapava una llàgrima,
era, perquè veia plorar els grans.

Després de moltes fatigues
la frontera vam passar,
els que varem tenir sort...
d'altres no hi van arribar.

Per les terres espanyoles
flors vermelles van quedar,
com camps de roselles mortes
acabades de segar.

Flors vermelles van quedar,
com camps de roselles mortes acabades de
segar.

Flors de sang de tots els joves
de l'un i l'altre costat,
que tots creien que lluitaven
per defensar la llibertat.

Però cap d'ells no va pensar
que la cosa més important, hauria estat,
de poder conservar la vida
de tots aquells milers de joves
que només tenien vint anys.

Adelina Montseny Corbella
(Primavera de 2006)

A LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT

Hem vingut a visitar-vos
oh verge de Montserrat!
patrona de Catalunya
en aquest any jubilar.

Celebrem l'aniversari
de vostra coronació,
moreneta Immaculada
i Mare del Creador.

Per vos vibra el monestir
en cantar l'escolania,
i ens transmet bona salut
de la pau que s'hi respira.

Mare de consol i d'esperança
us adrecem nostres precs,
guieu-nos en la nit fosca
i en dies turbulents.

Voltada d'herbes boscanes
i enmig de penya-segats,
protegiu la serralada
de qualsevol sotragada.

Quants devots cercant refugi
per davant vostre han passat?
i si us fan una confidència...
el secret, és ben guardat.

Heus ací la gentil Mare
que els fidels volem besar,
i refermar-vos Patrona
des de fa cent vint-i-cinc anys.

Al contemplar vostra imatge,
la veu, em vol tremolar
més... abans de acomiadar-me
el Virolai vull cantar,
i Maria des del Cel
segur que l'escoltarà.

Rosa d'abril
morena de la serra
il·lumineu la Catalana terra.

Teresa Garcia Español
(Primavera - Estiu de 2006)

AQUEST LLIBRE
S'HA ACABAT D'IMPRIMIR
ALS TALLERS DE L'IMPREMTA
REQUESENS, DE MONTBLANC
A LA VIGÍLIA DE REIS
DE L'ANY 2012

LES DONES DE SOLIVELLA I LA POESIA

poesia
dones
poesia
poesia

I.S.B.N.: 84-615-6422-7

9788461564224